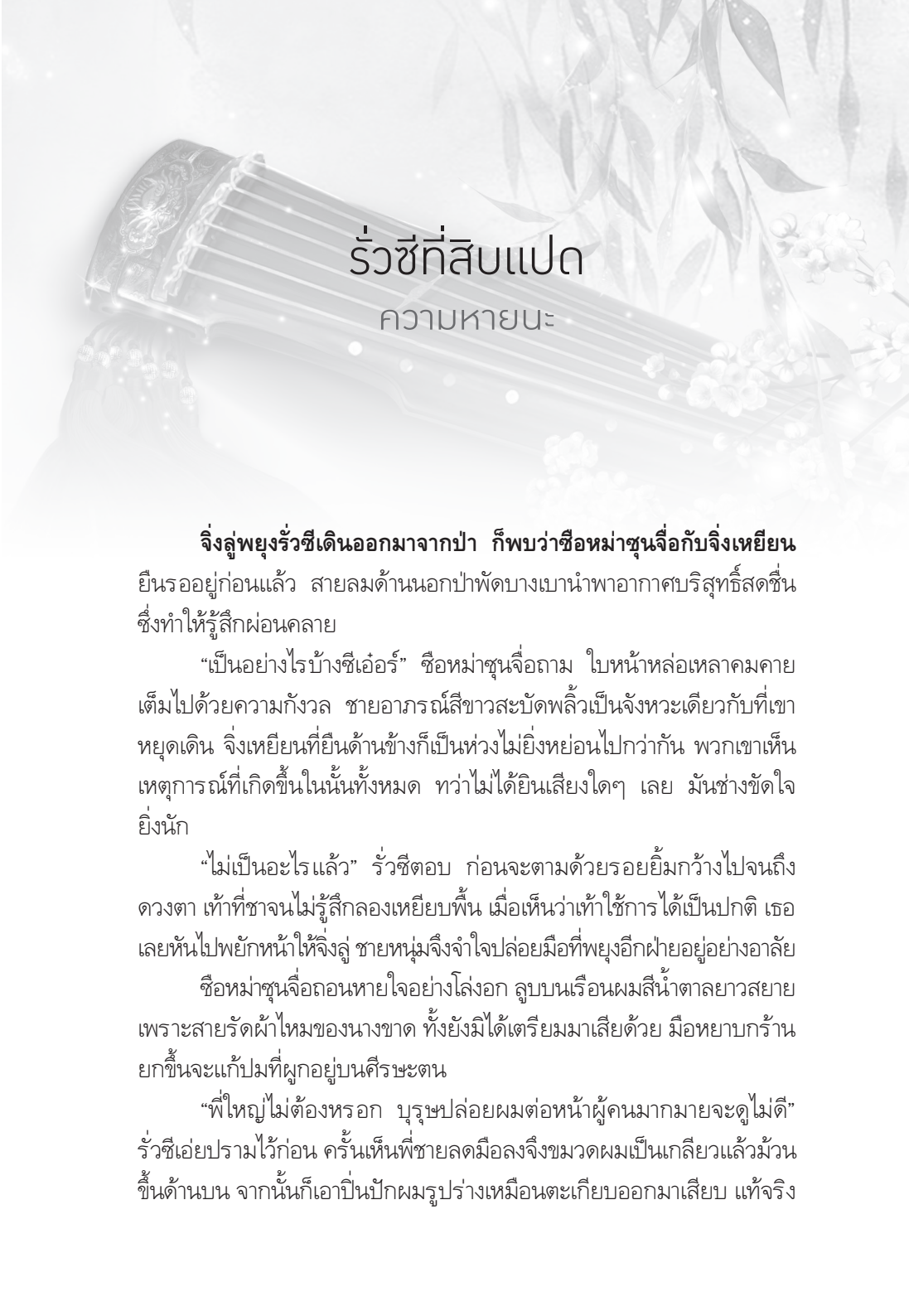

รวีชีที่สิบแปด

ความหายนะ

จิ่งลู่พยุงรวีชีเดินออกมาจากป่า ก็พบว่าซือหม่าซุนจื๊อกับจิ่งเหยียนยืนรอกอยู่ก่อนแล้ว สายลมด้านนอกป่าพัดบางเบาพาอากาศบริสุทธิ์สดชื่นซึ่งทำให้รู้สึกผ่อนคลาย

“เป็นอย่างไรบ้างซีเออร์” ซือหม่าซุนจื๊อถาม ใบหน้าหล่อเหลาคมคายเต็มไปด้วยความกังวล ชายอาภรณ์สีขาวสะอาดปลิวเป็นจังหวะเดียวกับที่เขาหยุดเดิน จิ่งเหยียนที่ยืนด้านข้างก็เป็นห่วงไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน พวกเขาเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในนั้นทั้งหมด ทว่าไม่ได้ยินเสียงใดๆ เลย มันช่างขัดใจยิ่งนัก

“ไม่เป็นอะไรแล้ว” รวีชีตอบ ก่อนจะตามด้วยรอยยิ้มกว้างไปจนถึงดวงตา แก้มที่ชาจนไม่รู้สึกลองเหยียบพื้น เมื่อเห็นว่าเท่านี้ใช้ได้เป็นปกติ เธอเลยหันไปพยักหน้าให้จิ่งลู่ ชายหนุ่มจึงจำใจปล่อยมือที่พยุงอีกฝ่ายอยู่อย่างอาลัย

ซือหม่าซุนจื๊อถอนหายใจอย่างโล่งอก ลูบบนเรือนผมสีน้ำตาลยาวสยาย เพราะสายรัดผ้าไหมของนางขาด ทั้งยังมิได้เตรียมมาเสียด้วย มือหยาบกร้านยกขึ้นจะแก้ปมที่ผูกอยู่บนศีรษะตน

“พี่ใหญ่ไม่ต้องห่วงก บรูฯปล่อยผมต่อหน้าผู้คนมากมายจะดูไม่ดี” รวีชีเอ่ยปرامไว้ก่อน ครั้นเห็นพี่ชายลดมือลงจึงขมวดผมเป็นเกลียวแล้วม้วนขึ้นด้านบน จากนั้นก็เอาปิ่นปักผมรูปร่างเหมือนตะเกียบออกมาเสียบ แท้จริง

แล้วนั่นคือดาบตัดอักษะซึ่งเป็นศาสตราวุธอันล้ำค่า

“เจ้ากับน้องเล็กมีเรื่องบาดหมางอันใดกัน” ซื่อหม่าซุนจื่อถามเพราะไม่เข้าใจเรื่องราวที่เกิดขึ้นภายในป่านั้น

เพราะคำถามนั้น รั่วซี้จึงรู้ว่าทุกคนที่อยู่ภายนอกไม่ได้ยินเสียงจากภาพนิมิต อาจเป็นเพราะมีมโนภาพให้ชมหลายคู่ ถ้ายังมีเสียงอีกเกรงว่าจะสร้างความวุ่นวายและความสับสนไม่น้อย ผู้สร้างภาพนิมิตจึงไม่ให้ได้ยินเสียงตามสถานการณ์ที่เหมาะสม

“ไม่มีอะไรหรอกพี่ใหญ่ ข้ากับนางก็หยอกล้อกันเช่นนี้เป็นประจำ เพียงแต่ไม่มีใครรู้จักเท่านั้นเอง”

ซื่อหม่าซุนจื่อมีสีหน้าไม่เชื่อ แต่ด้วยอุปนิสัยที่มีใจคนชอบเข้าซี้ เขาจึงได้ยุติความสงสัยเอาไว้ ซื่อเอ๋อร์มีหลายอย่างที่ปิดบังอยู่ตลอดเวลา บางทีเขาก็นึกน้อยใจและห่างเหินกับนาง ทว่าแต่ก่อนนั้นยังห่างเหินกว่านี้ ที่เป็นอย่างทุกวันนี้ก็ถือว่าดีมากแล้ว เขาควรจะรู้จักพอ...

ทุกคนพากันเดินกลับไปยังลานฝึกยุทธ์

รั่วซี้กระซิบกับจิงลู่ “ศิษย์พี่ ขอโทษด้วย ข้าไม่น่าทิ้งท่านเอาไว้” เธอรู้สึกผิดอย่างแท้จริง จิงลู่ไร้ซึ่งพลังยุทธ์ มิอาจป้องกันตัวเองได้ แม้เขาจะมีลูกแก้วอยู่ในมือ ทว่าชีวิตของเขาคือความรับผิดชอบของเธอ

“ไม่เป็นไร เจ้าให้อสรพิษตัวนั้นมาดูแลข้าแทนแล้วมิใช่หรือ” ตอนแรกจิงลู่ยังหวาดกลัว แต่ถ้าคิดให้ดีแล้ว อสรพิษเพียงเลื้อยวนรอบๆ ใต้ต้นไม้ได้เลื้อยขึ้นมาทำร้ายเขา เมื่อมีสัตว์อสูรตัวอื่นผ่านมาก็เพียงมองผ่านไป จะให้เขาคิดอย่างไรได้ ถ้ามิใช่เพราะอสรพิษตัวนั้นเชื่อฟังคำสั่งของนาง

ในลานฝึกยุทธ์มีเพียงสองคู่ ส่วนคนอื่นๆ ยังไม่กลับมา ซื่อหม่าซู่ยหลังที่กลับมาก่อนหน้านั้นไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่แล้ว รั่วซี้จึงรีบเตรียมการให้เรียบร้อย โดยใช้ผ้าสีที่สืบทอดเป็นกระโจมคลุมหม้อห่อลมโอสถ เพราะสมุนไพรบางชนิดที่ห่อลมโอสถอู้จู้มีอาจโดนแสงได้

รั่วซี้ยังไม่ทันได้ลงมือทำอะไรมากกว่านี้ รองเจ้าสำนักงวงซุนหยูกี้

ประกาศเสียงดัง

“ทุกคนโปรดรอก่อน ด้วยปีนี้ต่างจากปีก่อน ข้าจะให้ทุกคนสัมผัส รายชื่อโอสถใหม่ โดยสลับการหลอมกับของผู้อื่น ทั้งนี้เพื่อทดสอบไหวพริบ และสติปัญญา พวกเจ้าจะแก้ปัญหาลักษณะไหนอย่างไรกับโอสถที่มีได้ศึกษามา อย่างละเอียดถี่ถ้วน และจะทำได้ดีแค่ไหน ของรางวัลในปีนี้สูงค่ายิ่งนัก ถือ เป็นการดีหากการทดสอบจะยากตามไปด้วย”

เมื่อรองเจ้าสำนักกล่าวจบ ใบหน้าที่ครึ่งหนึ่งอัปลักษณ์อีกครึ่งงดงามก็ กระตุกด้วยความโกรธ สุ่มจับรายชื่อโอสถใหม่นั้นหรือ สมุนไพรรหายาก อย่างดีที่เธอใช้ชื่อตัวจึงจะต้องตกไปเป็นของผู้อื่น กระโຈມที่เพิ่งสร้างเสร็จ เมื่อสักครู่จะมีผู้อื่นมาใช้ และหากเดาผิด คนที่จะได้รายชื่อโอสถอื่งคงมีพื้น ชื่อหมาฮ่วยหลิงเป็นแน่

ร่วชีลงมือพังกระโຈມทั้งทันที ขณะที่จิ้งลู่ยืนมองพร้อมกับบมย้มอยู่ ด้านข้าง ก่อนจะเอ่ยเบาๆ “ใจเย็นๆ คิษย์น้อง อากาศไม่ร้อนนัก ทว่าเจ้ากำลัง จะทำให้ที่นั่นลุกเป็นไฟแล้ว”

“กลั่นเกลี้ยงกันชัดๆ ข้าเองก็มีมนุษย์คนหนึ่ง สมควรนั่งเฉยเย็นชาเป็น รูปปั้นให้ผู้อื่นรังเกียจหรือ ของที่ข้าสร้าง ข้าย่อมมีสิทธิ์ทำลาย” ร่วชีกลายเป็น เด็กน้อยซีโม่โม่ในฉับพลัน เธอถูกชื่อหมาฮ่วยหลิงกระทำมาหลายครั้ง แม้จะเป็นเพียงการกระทำเล็กน้อยในแต่ละครั้ง แต่สั่งสมนานวันเข้าก็สร้างความ รำคาญจนเธอรู้สึกเบื่อหน่าย รวากับสุนัขป่าที่กัดไม่ยอมปล่อย คราวนี้ยิ่งเห็น ได้ชัดว่าเป็นการสมรู้ร่วมคิดกันกับรองเจ้าสำนัก

จากที่ร่วชีคาดการณ์เอาไว้ ชื่อหมาฮ่วยหลิงหมายจะให้การหลอมโอสถ ในวันนี้ก้าวข้ามไปสู่ขั้นกลางต่อหน้าผู้คน นางจะเป็นที่จดจำและมีชื่อเสียง ขจรขจาย ผู้อื่นจะพากันยกย่องเลื่อมใส โอสถอื่งเป็นโอสถที่มีส่วนผสมของ สมุนไพรรหายาก ระหว่างหลอมจึงเพิ่มพูนพลังฝึกฝนได้เป็นอย่างดี หากนาง ทำทุกอย่างออกมาได้ดีและไร้ที่ติ ความฝันที่จะก้าวข้ามไปสู่ขั้นกลางก็อยู่ แค่เอื้อม

“ข้าไม่แพ้นางหรอก เจ้าอย่าได้โมโหไปเลย” จิงลู่ยังพยายามจะลดระดับโทสะของร่วซี้ลง จากเหตุการณ์นี้ทำให้เขาพอจะรู้ว่าชื่อหมาฮ่วยหลิงคือต้นเหตุของเรื่องทั้งหมด

“ข้ามิได้หวังว่าจะแพ้หรือไม่แพ้ แต่ข้าหงุดหงิดท่านอย่างยิ่ง คิดถูกแล้วหรือที่มาเป็นผู้ปรองโสม น่าจะไปถือศีลแล้วออกบวช ละทิ้งทางโลกมุ่งสู่ทางธรรมไปเสียเลย” ร่วซี้ใช้เสียงเล็กเสียงน้อยกระแนะกระแหนเขา สงสัยว่าจิงลู่เคยคิดแค้นใครบ้างหรือไม่ มือที่ใช้หลอมโอสถคู่นี้เคยเปื้อนเลือดเพราะสังหารผู้ใดบ้างหรือเปล่า

จิงลู่เพียงยิ้มรับ หากร้อนมากก็แค่นับตอบ เท่านั้นางก็สงบลงได้โดยง่ายสำหรับเขา อุปนิสัยของคุณหนูสี่ผู้นี้รับมือได้ไม่ยาก

ตอนอยู่ในป่าเมื่อครั้ง ร่วซี้เล่นตามกฎกติกา ไม่บีบให้ชื่อหมาฮ่วยหลิงจนตรอกจนต้องใช้ลูกแก้วยอมแพ้ ผลจากความใจดีนั้นทำให้อีกฝ่ายกลับมาตลบหลัง แต่อย่าคิดว่าโอสถอี่จู่จะหลอมได้ง่ายๆ การหลอมไม่เหมือนกับการทำยาลูกกลอนที่ร่วซี้เคยทำ การหลอมจะใช้พลังของผู้มีพรสวรรค์ ดูซิว่าชื่อหมาฮ่วยหลิงมีความสามารถแค่ไหนกัน และยังมีอุปนิสัยบางอย่างที่เธอวางเอาไว้ในสมุนไพรรเพื่อทดสอบจิงลู่ มิรู้ว่าน้องสาวจะดูออกหรือไม่

หลังจากที่ทุกคนออกมาจากป่าจนครบและอยู่พร้อมหน้ากันแล้ว รองเจ้าสำนักงกซุนหยูจึงได้เรียกออกไปสุ่มจับรายชื่อโอสถใหม่ จิงลู่ได้โอสถสลายพลังยุทธ์ซึ่งก็มีความยากไม่แพ้กัน ส่วนชื่อหมาฮ่วยหลิงนั้นไม่ผิดไปจากการคาดเดาเลยเพราะนางได้โอสถอี่จู่

รองเจ้าสำนักงกซุนหยูส่งยิ้มอย่างอบอุ่นและใจดีให้ศิษย์รัก “ไม่เสียทีที่เป็นศิษย์ของข้า โอสถอี่จู่จะทำให้เจ้าจรัสแสงได้อย่างแน่นอน”

“ชื่อผู้¹ โปรดวางใจ ศิษย์มีความมั่นใจอย่างเต็มเปี่ยม” ชื่อหมาฮ่วยหลิงตอบกลับด้วยท่าทีอึกเขม ใบหน้าสดใสน่ารักฉาบไว้ด้วยความมุ่งมั่น

¹ ชื่อผู้ หมายถึง อาจารย์

รู้ว่าเสี่ยงออกทางจมูก มิใช่ว่าเตรียมการกันมาแล้วหรือหรือ ที่ทำให้ชื่อหมาฮูยหลังจับได้รายชื่อโฮสธอี่จู้ หากเธอเต็มใจให้ของใครไปแล้ว หรือทำลายมันด้วยตัวเองก็ไม่คิดเสียดายแม้สักนิด ทว่าวันนี้กลับรู้สึกเสียดาย ไช่เม้นบักษ์น้ำค้ำแข็ง ผลอสรพิษจันทรรา หรือแม้กระทั่งผลบ้วยเขียวกับ บ้วยแดง ในเมื่ออยากได้ของที่มีใช้ของตัวเองก็จงรับผลที่ตามมาถ้าความสามารถไม่ถึง

จิงลู่พาว่าชีไปยังจุดหลอมโฮสธ ผู้ที่ได้รายชื่อโฮสธสลายพลังยุทธ์ก่อน หน้านั้นก็อยู่ใกล้กับพื้นที่เดิมของจิงลู่ เมื่อย้ายที่แล้วสุดท้ายก็ยังได้หลอมโฮสธ ใกล้กับชื่อหมาฮูยหลังอยู่ดี

ดวงตาเป็นประกายลึกล้ำของเลี่ยนจู่จู่มองมาทางว่าชีอย่างระแวดระวัง ขณะที่ชื่อหมาฮูยหลังนั้นมียอยยิ้มอ่อนโยนประดับอยู่บนใบหน้าตลอดเวลา

ว่าชียกมูมปากคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้มให้ฝ่ายนั้น ก่อนจะหันกลับมาสนใจ จิงลู่ ช่วยกันตรวจสอบอุปกรณ์ทุกอย่างรวมถึงสมุนไพรทุกชนิด ทุกอย่างที่บ้านของเดิมเตรียมไว้นับได้ว่าดีที่สุดเช่นกัน จึงทำให้เธอวางใจยิ่ง

หม้อหลอมโฮสธขนาดปานกลางไว้ร่อยร้าวหรือแตกหัก และมีทั้งหมดสองชั้น ทั้งยังถอดออกได้ องค์กรประกอบทุกส่วนอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด สำหรับสมุนไพรที่สดใหม่ มีกลิ่นหอมอ่อนๆ ไช่ยออกมา ทั้งปริมาณที่พอเหมาะและเตรียมไว้เพื่อขาดเหลือ พวกโบหิงกงหรือซ้านนั้นไม่มีให้เห็นแต่อย่างใด ว่าชีจึงนึกชื่นชมเจ้าของเดิมอยู่ในใจ

“ศิษย์พี่เคยหลอมโฮสธสลายพลังยุทธ์หรือไม่”

“ไม่เคย”

“...”

หัวใจของว่าชีเหมือนถูกทุบอย่างหนัก หญิงสาวถามเสียงลอดไผ่ฟัน “เมื่อเดือนก่อนที่ท่านจะเอาโฮสธสลายพลังยุทธ์มาให้ข้ากิน นั่นท่านชื่อมาหรือหรือ”

“อืม ข้าเองก็ต้องพกเอาไว้ป้องกันตัว รวมถึงยาพิษชนิดอื่นๆ ด้วย”

จึงลู่ตอบแล้วตามด้วยรอยยิ้ม ใบหน้าหล่อเหลาแบบบริสุทธิ์ดูไร้เดียงสา

“รู้ซึ้งมือกุ่มขมับ ก่อนจะหวดเส้นเลือดที่หนูขึ้นมา “เพราะเหตุใดถึงไม่หลอมเอง”

“เพราะต้องใช้พลังถึงสองเท่าในการรวมธาตุซับซ้อน ผู้หลอมจะต้องมีสมาธิอย่างมาก ข้าเห็นว่ามันเสียเวลาเกินไป เอาไว้ไปหลอมโอสถอื่นดีกว่า จึงมิเคยหลอมเอง”

รู้ซึ้งลอบตามองบน เขาเกิด ในเมื่อลงเรือลำเดียวกันแล้ว จึงลู่ไม่กล้าทำให้เธอผิดหวังหรืออับอาย หญิงสาวจืดจางชายหนุ่มข้างกายอย่างเอาเรื่อง “ศิษย์พี่คงรู้ว่าข้าอยากได้ของรางวัลพวกนั้นมากเพียงใด”

จึงลู่หัวเราะเมื่อได้ยินคำข่มขู่ของศิษย์น้องตัวน้อย “ข้ารู้ๆ วางใจเถิด ข้ามิใช่แค่มีพรสวรรค์ แต่มันคือความสามารถที่แท้จริง”

นั่นมิใช่คำโอ้อวดเลยแม้แต่น้อย สำหรับคนที่มีพรสวรรค์โดดเด่นอย่างเขา แม้ว่าจะไม่เคยหลอมโอสถนั้นมาก่อน หากรู้ถึงขั้นตอนและส่วนผสมทั้งหมดก็ไม่ใช่เรื่องยากสำหรับจึงลู่ เขาเป็นศิษย์เพียงคนเดียวในสำนักศึกษาหลวงเส้นเชิงเอ่อเกาซาง² ปีสุดท้ายที่ก้าวข้ามไปสู่ชั้นกลางก่อนใครๆ ในตอนนี้พรสวรรค์ที่ถือครองอยู่เพิ่มระดับขึ้นอย่างน่าตกใจ การเลื่อนชั้นไปสู่ผู้ปรุงโอสถชั้นสูงสำหรับจึงลู่คงง่ายด้ายราวกับพลิกฝ่ามือ

พอก้าวมาสู่ชั้นกลางแล้วจึงลู่ก็ได้รับชื่อเสียงและเกียรติยศ โดยมีกลุ่มอำนาจจากตระกูลต่างๆ สนับสนุน ได้รับความคุ้มครองจากฮ่องเต้ผู้อยู่เบื้องหลัง ไม่มีใครจะบังคับเอาตัวจึงลู่ไปครอบครองเพียงคนเดียวได้ นอกจากเขาจะเต็มใจเท่านั้น ด้วยเหตุนี้เองจึงทำให้หลายตระกูลอยากให้บุตรสาวได้เป็นสหายของจึงลู่ หรือเป็นเพียงอนุภักดิ์ก็ถือว่าได้รับเกียรติอย่างสูงสุดแล้ว

แม้จึงลู่จะได้รับอภิสิทธิ์มากมาย แต่ถ้ายังอยู่ในสำนักศึกษาหลวง เขาก็ไม่ต่างไปจากนักเรียนคนหนึ่ง ไม่แปลกที่เขาจะถูกผู้อื่นกลั่นแกล้ง ขนาด

² เส้นเชิงเอ่อเกาซาง หมายถึง น่านับถือและสูงส่ง หรือศักดิ์สิทธิ์และสูงส่ง

เชื้อพระวงศ์ยังต้องเสวยข้าวหม้อเดียวกัน นับประสาอะไรกับเขาที่เป็นแค่ลูกขุนนางที่มีพรสวรรค์ของผู้ปรุงโอสดกันเล่า

รองเจ้าสำนักกุงซุนหฺยูให้เวลาหนึ่งเค่อ³ เพื่อตรวจสอบความเรียบร้อยระหว่างนี้ว่าซีได้ยินเสียงไม่สบอารมณ์แว่วมาตามสายลม

“อ่า...ไซ่เม้นปักธูปน้ำค้างแข็งถึงสามใบเชียวนะ อี้ย...ผลอสรรพิจันทราทิวาหยากริ่ง อ๊ะ...แล้วยังมีผลบัวเยียวกับบัวแดงที่พี่สี่เด็ดมาเองอย่างทะนุถนอม ข้าช่างมีบุญเสียเหลือเกิน จริงหรือไม่”

ซือหม่าฮฺยู่หลิงหันไปถามความเห็นจากคู่หฺู ใบหน้าจิ้มลิ้มของคุณหนูหกแห่งจวนแม่ทัพซือหม่าดูสดชื่นแจ่มใส ริมฝีปากเล็กคล้อออกเป็นรอยยิ้มมีความสุขที่จับได้รายชื่อโอสดอู้จู้

“ถ้ามีบุญแต่ไร้ซึ่งวาสนาก็ไม่นับเป็นอย่างไรได้ แต่เจ้ามีทั้งบุญและวาสนาได้หลอมโอสดอู้จู้ต่อหน้าผู้คน สุ่มจับรายชื่อโอสดใหม่โดยมีสายตามากมายจับจ้อง สวรรค์ประทานโอกาสให้ถึงเพียงนี้ ผู้ใดจะร้องหาความไม่เป็นธรรมได้อีกเล่า”

เสียนจูกูล่าวประจบประแจง ทั้งเหินแสมคนที่ทางคิดว่าคงจะกระอักเลือดด้วยความโกรธ ทว่าทางคิดผิด คุณหนูสี่ซือหม่ารู้ซิกลับยิ้มแย้มขณะสนทนากับจิงลูโดยมิได้สนใจพวกนางเลยแม้แต่คนเดียว

ซือหม่าฮฺยู่หลิงที่เห็นแบบเดียวกันกำชายกระบี่ปรองแน่น ผ้าสีเขียวย่อนยับย่นตามแรงกำที่มากกว่าปกติ ผิวขาวบางประหนึ่งจะปรแตกง่ายกลายเป็นสีแดงจากแรงอารมณ์ที่พุ่งสูง นางถูกยั่วจากอีกฝ่ายด้วยรอยยิ้มเดียวเท่านั้น

จ้วซีเอาผ้ามาฉีกเป็นเส้นเล็กๆ แล้วผูกติดกันเป็นเส้นยาว จากนั้นก็นำมาผูกล้อมพืนที่ของจิงลูเอาไว้ รวากับจะทำพิธีอะไรบางอย่าง โดยมีผ้าอีกเส้นหนึ่งผูกเชื่อมข้อมือตัวเองกับเส้นผ้าที่ล้อมพืนที่ เพื่อสร้างเป็นปราคารถ่องหนปกป้องเอาไว้ เธอมีอาจส่งเสียงได้ตลอดเวลา ฉะนั้นถึงมันจะดูแปลกประหลาด

³ เค่อ เป็นหน่วยวัดเวลาของจีนโบราณ โดยที่ 1 เค่อ เป็นเวลาประมาณ 15 นาที

สำหรับผู้อื่น แต่เธอก็ต้องทำ

“หมดเวลา!” เสียงรองเจ้าสำนักกงซุนหยูประกาศก้อง ตามมาด้วยประกาศอีกอย่างหนึ่ง

“เริ่มหลอมโอสถได้!”

จึงลู่ลมมือหลอมโอสถ ใส่สมุนไพรรูทุกอย่างลงในหม้อชั้นสอง จากนั้นก็ปิดชั้นสองลงไปเพื่อให้โอสถที่หลอมออกมาอยู่ที่ชั้นบนสุด ชายหนุ่มมีสมาธิอย่างยิ่ง ไม่สนใจสิ่งรอบข้างหรือแม้แต่จะสนทนากับหญิงสาวซึ่งเป็นคู่หู

รัวซีเห็นฝีมือของเขามีธาตุต่างๆ แผ่กระจายออกมา ไอสีทองไหลวนเป็นคลื่นพลังเข้าไปในรูข้างหม้อหลอมโอสถ ภาพตรงหน้าทำให้เธอเข้าใจว่าแท้จริงแล้วผู้มีพรสวรรค์ของผู้ปรุงโอสถก็มีพลังยุทธ์ ทว่าเป็นพลังในการหลอมโอสถเท่านั้น มีอาจใช้ต่อสู้ได้

ใบหน้าของจิงลู่มีเหงื่อผุดซึม ทว่ารัวซีก็ไม่คิดจะจับให้แต่อย่างใด ไม่เหมือนกับคู่อื่นที่ดูแลกันดียิ่ง หนึ่งเพราะเธอกระดากอายกับบุรุษอื่น สองคือห่วงความปลอดภัยของจิงลู่ เพราะเสียหึงขี้ขี้ยิ่งกว่าอะไรดี หากเธอยกผ้าเช็ดหน้าซับเหงื่อให้จิงลู่ พรุ่งนี้เขาอาจจะไม่มีชีวิตอยู่แล้วก็ว่าได้

เธอมองเม็ดเหงื่อที่ไหลผ่านตาเขาด้วยความจำใจ จิงลู่กะพริบตาพลางส่ายศีรษะอย่างรำคาญ ระหว่างที่หลอมโอสถห้ามเสียสมาธิโดยเด็ดขาด เช่นนั้นแล้วโอสถที่ได้จะไม่บริสุทธิ์ คนอย่างเขาเป็นพวกชอบความสมบูรณ์แบบ ฉะนั้นจึงปล่อยให้ตัวเองเสียดาแทนที่จะยกแขนขึ้นมาซับเหงื่อ

ขั้นตอนการหลอมโอสถมีวิธีที่ต่างกันออกไปแล้วแต่โอสถที่ได้รับ อย่างชื่อหมาฮุยหลังตอนนี้อาจต้องพักหม้อหลอมเอาไว้สักระยะหนึ่ง นางจึงขออนุญาตไปเข้าห้องน้ำ โดยมีผู้คุมตามไปด้วยเพื่อความโปร่งใส ส่วนคู่หูของนางก็เฝ้าระวังหม้อหลอมโอสถเอาไว้

ชื่อหมาฮุยหลังจากไปไม่นานก็เกิดเรื่องขึ้น จู่ๆ เสียนจู่จู่ก็เป็นลมล้มลงไปนอนชักกระตุกครู่หนึ่งก่อนจะแน่นิ่งไป ผู้คนโดยรอบส่งเสียงฮือฮาแต่ไม่มีใครเข้ามาในลานฝึกยุทธ์ แม้กระทั่งเจ้าสำนักท้าวป้าอ้อและรองเจ้าสำนักกงซุนหยู

ที่นั่งดูอยู่ รวมถึงอาจารย์คนอื่นๆ ก็เช่นเดียวกัน

ความมีคุณธรรมสูงส่งของจิ่งลูทำให้เขาเริ่มเสียสมาธิ รัวซี้รีบคว้าแขนทั้งสองของเขาให้อยู่ในจุดเดิม แล้วควบคุมธาตุที่ปล่อยออกมาไม่ให้จางหายไป น้ำเสียงหวานเอื่อยเพียง “ศิษย์ที่ควรทำในสิ่งที่ควรจะทำ และก็ควรรู้ด้วยว่าผู้อื่นต้องการกลั่นแกล้งท่าน ฉะนั้นอย่าได้สนใจเลย”

จิ่งลูจึงเข้าไปในดวงตากกลมโตของหญิงสาว ในดวงตาคู่นั้นสะท้อนภาพเขาและความเชื่อมั่นอย่างเต็มเปี่ยม ชายหนุ่มจึงปล่อยธาตุออกมาหลอมโอสโตต่อ แม้จะแปลกใจกับสิ่งที่นางทำได้ แต่เขาก็เก็บความลับของนางไว้กับตัว มิเคยบอกอาเหียน ส่วนเรื่องรูปลักษณะภายนอก เขาเองก็อยากรู้เช่นกันว่านางจะงดงามเพียงใด

คุณชายรองสกุลจิ่งลูก็ชอบใจที่มีผู้อื่นนอกจากคนในครอบครัวไว้ใจถึงเพียงนี้ เพียงนางกระดิกนิ้วเขาก็สิ้นชีพอย่างง่ายดาย ทว่านางกลับปล่อยให้เขามีชีวิตต่อ และเปิดโอกาสให้เรียนรู้นิสัยซึ่งกันและกัน ทั้งยังคบหาเป็นสหาย

“หากเกิดอะไรขึ้น ท่านมิต้องสนใจ รู้หรือไม่ หลอมโอสโตต่อไปให้สำเร็จ” เธอเอ่ยกำชับกับจิ่งลูอีกหน

รัวซี้กระชับผ้าผูกตรงข้อมือตัวเอง ส่งปรารถนาเข้าไปจำนวนหนึ่งเพื่อสร้างปราการเอาไว้รอบๆ ชายหนุ่มที่อยู่ในความดูแล ก่อนจะเดินไปหาคู่หูของซือหม่าฮุ่ยหลิง ในมือถือถ้วยที่บรรจุบางอย่าง

หญิงสาวยอตัวลงประคองอีกฝ่าย “นี่เจ้าเป็นอย่างไรบ้าง” ขณะเอ่ยคำถาม รัวซี้ก็ลอบจับชีพจรอีกฝ่าย เพียงเท่านั้นก็ทราบแล้วว่าอีกฝ่ายไม่ได้ป่วยจริง

เธอก็ลงไปที่กระซิบซิดริมใบหูฝ่ายนั้น “เจ้ารู้หรือไม่ว่าข้าถืออะไรมาด้วย นี่นะเป็นยาพิษชนิดร้ายแรง หากดื่มเข้าไปแล้วจะได้นิทราเช่นนี้ไปตลอดกาลโดยไม่ต้องแสวงทำอีก” เธอเห็นคู่หูของซือหม่าฮุ่ยหลิงย่นหัวคิ้วเล็กน้อยทั้งที่ตายังปิดสนิท พร้อมกับนอนนิ่งไม่เคลื่อนไหว

รัวซี้ยกมูมปากยิ้มมาดร้าย “อยากลองดีหรือไม่! ได้! เต็มมาเพียจัดให้”

“ข้าเคยบอกเจ้าแล้วว่าแท้จริงแล้วข้าโหดเหี้ยมกว่าที่เจ้าคิดมากนัก” จากนั้นเธอก็บีบจมูกของอีกฝ่ายแล้วรอเวลา ในมือถือถ้วยค้ำไว้เพื่อเตรียมจะกรอกเข้าไปในปาก

ในที่สุดเสียนจูจก็ทนมิไหว นางขาดอากาศหายใจจนหน้าเขียว ปากอ้าเผยอหอบเอาอากาศเข้าไป และทันใดนั้นยาพิษที่วางก็ไหลลงสู่ลำคอ ความเย็นที่สัมผัสได้ทำให้นางเสียชีวิตอย่างรุนแรง

คู่มือของซือหม่าอยู่หลังตีนตระหนก สีมตาโพล่งพร้อมกับผลึกอีกฝ่ายออกห่าง แล้วรีบพ่นน้ำพวคนั้นออกมาจนกระจายเต็มพื้นไปหมด นางชี้หน้าพลาตว่าเสียงดัง “เจ้าช่างอำมหิตนัก หมายถึงหารข้าต่อหน้าผู้คนเสียหรือ!”

ร่วซียกมือทาบอก สีหน้าสลดโดยพลัน “เหตุใดเจ้าถึงใส่ร้ายข้า น้ำสะอาดที่นำมาให้ดื่มก็ปนทั้งอย่างไม่รับน้ำใจ ข้าเป็นห่วงเจ้าก็ผิดบาปด้วยหรือ”

“น้ำสะอาด!?” เสียนจูจหน้าเปลี่ยนสี มองถ้วยในมือของคุณหนูสืออย่างหวาดหวั่น

ร่วซียิ้มยิ้มเชิดหน้าขึ้นเล็กน้อย แล้วเทน้ำที่เหลือในถ้วยใส่ปาก โดยไม่ให้ริมฝีปากแตะขอบถ้วยเหมือนที่เธอทำกับเสียนจูจทุกอย่าง น้ำใสไหลลงมาเป็นสายเข้าไปในปากแดงดุจผลองเภา⁴ หญิงสาวหลับตาพร้อมขณะกลืนน้ำไปสองอีกซ้าๆ อย่างตั้งใจ ก่อนจะลืมตาที่ส่องประกายสดใสขึ้นมา

“สดชื่นยิ่งนัก น้ำแร่บริสุทธิ์จากภูเขาสูงที่เก็บในยามเช้าตรู่ มิเพียงทำให้ผู้ดื่มแก้กระหาย แต่ยังทำให้ผิวพรรณเปล่งปลั่งอีกด้วย”

สิ่งที่ร่วซียิ่งทำไปเมื่อสักครู่เป็นการพิสูจน์ความบริสุทธิ์ในเรื่องที่ถูกเสียนจูจกล่าวหา

ผู้คนที่ได้ยินโดยรอบพากันซุบซิบนินทา ด้วยรู้แล้วว่าคู่มือของซือหม่าอยู่หลังหมายะจะกลั่นแกล้งจิ้งจอก โดยการสร้างปวญเพื่อที่เขาเสียสมาธิ พอคุณหนูสือเป็นห่วงน้ำนำมาป้อนให้แก้กระหาย ก็คิดใส่ร้ายกันหน้าด้านๆ

⁴ อิงเถา คือ เซอร์รี

รู้ว่าชิลอยยิ้มให้อีกฝ่ายเห็นเพียงคนเดียว...เป็นรอยยิ้มสะกิดใจ

คู่หูของชื่อหมาฮุ่ยหลังรู้ตัวแล้วว่าหลงกลก็ให้เจ็บใจยิ่ง นางกัดฟัน
ข่มกลืนอารมณ์ที่ปะทุอยู่ในอก

ชื่อหมาฮุ่ยหลังยังคงมีรอยยิ้มอ่อนโยนระดับอยู่บนใบหน้า พอนานเข้า

ใบหน้าจิ้มลิ้มพลันเปลี่ยนเป็นโง่ม นางดีใจจนเก็บอาการไม่อยู่เสียแล้ว เดิมที
รายชื่อโอสถี่จู้ควรจะเป็นของนางตั้งแต่แรก ทว่าติดตรงที่ผลสรรพพิษจันทรา
นั้นหายาก แม้แต่คนของท่านพ่อก็ยังไปประมูลมาให้หางไม่ได้ นางเล็งเห็นว่า
จึงลู่น่าจะเป็นหนึ่งในตัวเลือกที่ดีให้นางหลอกใช้ และได้ผลจริงๆ เพราะ
เขาหาผลสรรพพิษจันทรามาได้อย่างง่ายดาย

ชื่อหมาฮุ่ยหลังมิได้ต้องการมาเข้าห้องน้ำแต่อย่างใด นางวางเล่ห์กล
เอาไว้โดยให้เสียเงินจูงแส้วป่วย จากที่สังเกตจึงลู่มาเป็นเวลานาน หากมีคน
บาดเจ็บอยู่ตรงหน้า แม้จะเป็นเพียงเล็กน้อย ทว่าเขาจะรีบยื่นมือเข้าไปช่วยเหลือ
ทุกราย ด้วยสาเหตุอันใดนางก็ไม่คิดจะใส่ใจ เพียงรู้สึกวาจิงลู่ช่างโง่เขลาเสีย
เหลือเกิน การเป็นผู้ปรุงโอสถจำต้องยึดมั่นหลักคุณธรรมเสมอหรือไม่หรอก
นางมิเป็นเช่นนั้นแน่ หากคนเราไม่เห็นแก่ตัวจะก้าวหน้าได้อย่างไร

รอยยิ้มบนริมฝีปากของชื่อหมาฮุ่ยหลังยิ่งดูน่าเกลียด ยามนึกถึงตอน
ที่ร่างของนางจะเปล่งประกายสีทองสว่างจ้าท่ามกลางสายตามากมาย พลังยุทธ์
ของผู้ปรุงโอสถจะเพิ่มขึ้นเป็นชั้นกลางด้วยความสามารถที่บ่มเพาะมาเป็นเวลา
นาน วันนี้อะไรของนางจะเป็นจริงแล้ว องค์ชายแปดจะต้องรีบส่งแม่สื่อมา
ส่วนท่านพ่อก็จะยิ่งรักนางมากกว่าเดิม ผู้คนมากมายมีแต่จะก้มหัวให้ นางจะ
ยิ่งใหญ่กว่าจิงลู่หลายเท่าตัว ด้วยอายุที่น้อยกว่าถึงสามปี จึงลู่นับเป็นอะไรได้
เขาจะไม่ใช้หนึ่งเดียวอีกต่อไป

ผู้คุมยืนเฝ้าคุณหนูหกแห่งจวนแม่ทัพที่ขออนุญาตมาเข้าห้องน้ำ แต่นาง
กลับนั่งชมต้นเหมยที่ยังไม่ออกดอกด้วยสีหน้าเยิ้มสุข

ผู้คุมคนนั้นหาใช่ใครที่ไหน แต่เป็นหลิวเหมยเอินซึ่งสวมหน้ากากหนัง

มนุษย์ปลอมเป็นสหายที่เป็นผู้คุมตัวจริง เพราะนางรู้ดีว่าวันนี้จะมีการแข่งขัน
ปรุ๋งโอสถต่อหน้าผู้คน นางถึงได้ขอร้องสหายให้ตนสลับตัวมาแทน

หลิวเหมยเอินไม่มีวันปล่อยให้ชื่อหมาฮ่วยหลิงสมหวัง องค์ชายแปดเป็น
ของนางเท่านั้น หลังจากที่หลิวหนิงฮวาเสียชีวิตด้วยน้ำมือนาง ที่จัดฉากให้
เหมือนการฆ่าตัวตาย ทุกวันก็มีแต่ความสุข ทว่าเมื่อนึกถึงชื่อหมาฮ่วยหลิง
เลียนหนามที่ต่าอยู่ นางก็เจ็บระบมขึ้นมา จำต้องบ่งหนามนี้ทิ้งในเร็ววัน

นางมีสนใจชื่อหมาฮ่วยหลิงต่อไป ด้วยรู้ว่าองค์ชายแปดส่งแม่สื่อไป
ทาบทามแต่กลับโดนปฏิเสธเสียทุกครั้ง ในคราแรกนางก็ยังไม่วางใจ คิดว่า
ชื่อหมาฮ่วยหลิงใช้กลยุทธ์ถอยเพื่อรุก แต่ที่ไหนได้ อีกฝ่ายกลับหมตรักองค์ชาย
แปดของนางแล้วจริงๆ ตอนนี้นึกคิดจะจับจิ้งจูงอย่างไม่ต้องสงสัย นางเห็น
ทั้งสองคนนั่งอ่านตำราในหอตำราประจำสำนักศึกษาหลวงด้วยกันบ่อยครั้ง
ยิ่งเห็นท่าที่สนิทสนมหัวเราะต่อกระซิก นางก็ยิ่งมั่นใจในความสัมพันธ์ของทั้งคู่
มากขึ้น ฉะนั้นคนที่นางต้องกำจัดในตอนนี้มีเพียงชื่อหมาฮ่วยหลิงเท่านั้น

หลิวเหมยเอินลอบไปรยผงโลहितลงบนศีรษะของศัตรูหัวใจ ต่อให้
เป็นผู้มีพรสวรรค์ของผู้ปรุ๋งโอสถแล้วอย่างไร ผงนี้ไร้กลิ่น เมื่อถูกอากาศ
ก็ละลายหายไป มีเพียงสัตว์อสูรกระหายเลือดเท่านั้นที่จะได้กลิ่น นางได้
ผงยาพิษทุกชนิดมาจากห้องของหลิวหนิงฮวา เพราะนางเป็นผู้คุมถึงได้รู้ว่า
วันนี้ท่านรองเจ้าสำนักคิดจะทดสอบอย่างไร แม้เขาจะให้นางนำผงที่ทำให้
สัตว์อสูรเชื่องมามอบให้ชื่อหมาฮ่วยหลิง แต่ถึงกระนั้นผงโลहितก็ดึงดูดใจ
สัตว์อสูรไม่น้อย

ชื่อหมาฮ่วยหลิงยืนขึ้นเมื่อถึงเวลา ก่อนจะขลิบผงที่ทำให้สัตว์อสูรเชื่อง
ไปตามตัวด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม ท่านรองเจ้าสำนักเฝ้าดูนางอย่างหาใครเปรียบ
มิได้ ไม่ว่าขอรอะไรก็ให้นางเสียทุกอย่าง ท่านเป็นอาจารย์ประจำสาขาวิชา
ปรุ๋งโอสถ ฉะนั้นท่านเจ้าสำนักที่เป็นอาจารย์ประจำสาขาวิชาพลังยุทธ์มีอาจย่ง
เกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นต่อไปนี้ได้

ดวงตาลมโตของรั้วซีจิดจ้องเสียนจูไม่กะพริบ เธอขึ้นพร้อมด้วย
รอยยิ้มที่ทำให้อีกฝ่ายถึงกับชนลุก

คิดว่าชื่อหมาฮุยหลังจะเอาของที่เคยเป็นของเธอไปได้ง่ายๆ อย่างนั้น
หรือ ไม่ว่าจะป็นไผ่เม่นปักขันน้ำค้ำแข็งหรือผลอสรพิษจันทร์หา เธอพันพวง
มันไว้ด้วยไหมละลายที่ใช้เย็บแผล ไหมละลายพวกนี้มาจากหนอนไผ่บุหลัน
เจ็ดทิวาที่เพาะเลี้ยงในแคว้นไผ่หู เธอนำมาผสมกับสมุนไพรบางตัวจนทำให้
ละลายได้ ไม่เพียงเท่านั้น เธอยังเซาพิษเอาไว้เพื่อทดสอบจึงลู่อีกชั้นหนึ่ง
ไม่นึกว่าคนที่ได้ไปจะเป็นน้องสาวต่างมารดา

เพลง!

เสียงบางอย่างแตกและตามด้วยเสียงร้องอย่างเจ็บปวดของใครบางคน
เรียกความสนใจจากผู้คนที่หันไปมองทางนั้นทันที สิ่งที่เกิดขึ้นรวดเร็วจน
มองตามแทบไม่ทัน เมื่อชื่อหมาฮุยไม่ได้อยู่ปกป้องจึงลู่อ มีไหมแค่ชื่อหมา
ฮุยหลังที่มีจิตใจสกรปรก แต่ผู้อื่นก็เช่นกัน

คนผู้หนึ่งแสวงสลัดน้ำที่เกาะอยู่บนใบสมุนไพร โดยที่อีกมือถือขาม
กระเบื้องไว้ จากความแรงยามสะบัดนั้นทำให้ขามหลุดมือปลิวมาทางจึงลู่อซึ่ง
ตั้งใจหลอมโอสถอยอยู่ ทว่าเหตุการณ์ไม่คาดคิดก็บังเกิดขึ้น เมื่อขามนั้นแตกเป็น
เสี่ยงกลางอากาศก่อนจะถึงตัวจึงลู่อโดยไม่ทราบสาเหตุ ข้าร้ายเศษกระเบื้อง
แหลมคมยังสะท้อนกลับไปยังเจ้าของ ที่มแห่งร่างคนผู้นั้นจนบาดเจ็บ ยังดีว่า
คนทำเป็นผู้มีพลังยุทธ์ หาใช่ผู้ป่วนโอสถไม่ มิเช่นนั้นแล้วคงแพ้ทั้งที่ยังไม่
หมดเวลา

“คุณหนูสื่ไม่ได้หันไปมองจึงลู่อสักนิด แล้วนางปกป้องเขาได้อย่างไร”
ผู้คนที่พากันพูดคุยถึงสิ่งที่เกิดขึ้น มันช่างน่าตื่นตาตื่นใจยิ่งนัก

“ข้าไม่เห็นแม่แต่นางจะขยับมือด้วยซ้ำ นางเพียงลุกขึ้นยืนแล้วยิ้มให้
เสียนจูเท่านั้นเอง” ใครบางคนเอ่ยขึ้น

รั้วซีเลิกละใจใบหน้าซีดเผือดของเสียนจู ตัวตอยตามองไปทาง
ต้นเหตุเมื่อสักครู่ มองผลงานของตัวเองอย่างพึงพอใจ เศษกระเบื้องแห่งโดน

จุดชีพจรทุกแห่งจนฝายนั้นมิอาจยับยั้งได้อีก จำต้องมีคนมาหามออกไปรักษา เลือดจึงนองตามพื้นทำให้ผู้ปรุงโอสถของทางนั้นเสียสมาธิ

คิดทำร้ายเด็กในสังกัดของเธอหรือ มันไม่ตายตายเช่นนั้นหรอก

ก่อนจะเดินกลับไปหาจิ้งลู่ รั่วซี้ก็ทิ้งคำพูดข่มขวัญเสียจนจู่เอาไว้ “ยังดีว่าเจ้าแค่แสร้งป่วย หากลึนคิดเหมือนฝายนั้น จุดจบคงไม่ต่างกัน”

เสียจนจู่ตัวสั้น เข้าอ่อนจนลุกไม่ไหว คุณหนูสี่ผู้นี้เป็นปีศาจอย่างแท้จริง! ทำร้ายผู้อื่นด้วยรอยยิ้มที่ไม่ได้จางลงเลย

รั่วซี้หยุดอยู่ด้านข้างจิ้งลู่ เป็นจังหวะเดียวกับที่ซื้อหม่าฮู่ยหลังกลับมาถึง เธอได้ยินเสียงน้องเล็กตำราดเสียจนจู่อย่างไม่วีหวั่น ทว่าสีหน้าของจิ้งลู่ยังคงเคร่งเครียด จึงได้เอ่ยขึ้น “นางไม่ได้เป็นอะไร แค่แสร้งทำ คิษย์พี่อย่าได้กังวลมากนัก”

รั่วซี้ขมวดคิ้วเล็กน้อย พอกล่าวจบจิ้งลู่ก็กลับมามีสีหน้าเป็นปกติ แท้จริงแล้วเขามีคุณธรรมสูงส่งหรือเพราะมีปมอะไรในใจ ถึงได้เป็นห่วงผู้อื่นอยู่ตลอดเวลา เธอไม่เชื่อว่าจิ้งลู่ไม่รู้ว่ฝายนั้นหมายจะกลั่นแกล้ง

จิ้งลู่ย่อมรู้ดีว่เสียจนจู่ต้องการทำอะไร ทว่าเขาไม่อาจปล่อยไปถ้ายังไม่แน่ใจ ความรู้สึกผิดบางอย่างเป็นตราประทับติดตัวทำให้ใจของเขาไม่อาจสงบได้

เมื่อนานมาแล้วท่านแม่ร้องมักเรียกร้องความสนใจจากบิดาด้วยการแสร้งป่วยเสมอ แถมละครโรงเล็กของท่านแม่ร้องยังได้ผลทุกครั้ง แต่เขาก็มิได้เปิดเผย แค่จัดโอสถให้ตามสมควรเท่านั้น หากครอบครัวยมีความสุขก็ไม่จำเป็นต้องพูดอะไรให้มากความ แต่เมื่อบ่อยเข้าเขาจึงรู้สึกรำคาญ

วันหนึ่งในปลายเดือนช่วงวันสันตฤดูเขาไม่ได้ไปดูท่านแม่ร้องอย่างทุกครั้ง เพียงเวลาไม่ถึงครึ่งวันนางก็เสียชีวิต ทำให้เขาารู้สึกเจ็บปวดมาก หากวันนั้นเขาไปดูนางสักนิด ที่บ้านอาจไม่ต้องจัดงานศพ เป็นเพราะเขาเองที่มีอคติในใจ ทำให้ท่านแม่ร้องสิ้นบุญก่อนเวลาอันควร

รั่วซี้วางมือลงบนไหล่จิ้งลู่เมื่อเห็นว่าสีหน้าของเขาเริ่มแย่งลง ความอบอุ่น

จากมือเล็กบอบบางทำให้ชายหนุ่มอ่อนลมหายใจ แม้จะคิดฟุ้งซ่านแต่ก็มีสมาธิ กับสิ่งที่ทำอยู่ตรงหน้า ตอนนั้นเขาไม่ควรคิดถึงเรื่องนี้อีก ควรจะทำอย่าง ที่ศิษย์น้องซีเออร์บอกจะดีกว่า

ชื่อหมาฮุ่ยหลังกลับมาหลอมโอสโต๋ นางรู๊สึกได้ถึงความผิดปกติเมื่อ ปล่อยธาตุเข้าไปในหม้อหลอม เหมือนถูกดูดพลังยุทธ์เข้าไปมากถึงสองเท่า ทำให้นึกถึงยาพิษราคาแพงชนิดหนึ่งที่มีขายอยู่ในตลาดมืด มันคล้ายกับโอสโต๋ สลายพลังยุทธ์ ทว่ายาพิษตัวนี้ใช้ทำร้ายผู้ปร่งโอสโต๋ มันจะดูดกลืนพลังยุทธ์ ของผู้ปร่งโอสโต๋และทำลายชีพจรทั้งแปดให้เสียหาย

แต่นางจะถูกยาพิษโดยไม่รู้ตัวได้อย่างไร อาจเป็นเพราะโอสโต๋จู้หลอม ขึ้นจากสมุนไพรมหาภัย จำต้องใช้พลังยุทธ์มหาศาลก็ว่าได้ ถ้านางควรรวม พลังเข้าไปอย่างต่อเนื่องไม่หยุดพักในชั้นตอนสุดท้ายนี้ละก็ อาจก้าวข้ามไปสู่ ขั้นกลางได้ก่อนจะหลอมโอสโต๋เสร็จด้วยซ้ำ

ชื่อหมาฮุ่ยหลังกระหิ้วยิ้มย่นอง ส่งพลังยุทธ์เข้าไปเรื่อยๆ จนร่างกาย ชุ่มโชกไปด้วยเหงื่อ ใบหน้าซีดขาวราวกระดาศ ทว่านางกลับไม่รู้ถึงอันตราย จากการดันทุรังในครั้งนี้

ตอนนี้เองที่รองเจ้าสำนักกงซุนหยูเริ่มก่อกวณผู้ปร่งโอสโต๋ทุกคน ค้างคาโลหิตจำนวนหนึ่งถูกปล่อยเข้าไปในลานฝึกยุทธ์

ค้างคาโลหิตขนาดไม่ใหญ่กว่าความว่องไวนั้นเรียกได้ว่าไม่สามัญ พวก มันบินโฉบเข้าหาทุกคนในลานฝึกยุทธ์ นัยน์ตาแดงฉานเต็มไปด้วยรังสีฆ่าฟัน พวกมันได้กลิ่นเลือดบนพื้นของผู้มีพลังยุทธ์ที่ถูกเศษกระเบื้องแทงและกลิ่น ผงโลหิตจากสตรีผู้หนึ่ง ทำให้พวกมันยิ่งคลุ้มคลั่ง จนไม่ได้สนใจว่าในแต่ละ พื้นี่ของผู้ปร่งโอสโต๋ถูกขโมยด้วยสมุนไพรมหาภัยเพื่อดึงดูดพวกมันให้เข้าไป หา ยกเว้นพื้นที่ของชื่อหมาฮุ่ยหลังที่ไม่มีสมุนไพรมหาภัยนั้น แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้นาง รอดพ้นจากการถูกทำร้าย แม้นางจะใช้ผงทำให้สัตว์อสูรเชื่องแล้วก็ตาม เนื่องจากถูกหลิวเหม่ยเอนตลบหลังโดยไม่รู้ตัว

เสียงร้องด้วยความตระหนกดังระงมไปทั่ว ผู้ปร่งโอสโต๋ทุกคนมีคณคอย

คุ้มกันอยู่ใกล้ๆ ระดับของค้ำคาวโลหิตสูงสุดแค่ระดับสีจางไม่ดูร้ายมากนัก โดยรอบของลานฝึกยุทธ์ถูกรอบคลุมด้วยเขตอาคมป้องกันเพื่อขังค้ำคาวโลหิตเอาไว้ในนั้น มิให้เล็ดลอดออกมาทำร้ายคนอื่นที่นั่นชมอยู่ได้

จึงดูไม่ได้สนใจสิ่งที่เกิดขึ้นเพราะเชื่อใจผู้ที่ปกป้องอยู่ข้างกาย เขาทำเพียงส่งไอสีทองเข้าไปในหม้อหลอม ความบริสุทธิ์ในพลังของเขาทำให้ไอสีทองแปลงประกายราวกับอัญมณีนํ้าาม โอสถทุกตัวที่จับรายชื่อได้จะหลอมเสร็จในเวลาไล่เลี่ยกัน ทว่าอยู่ที่ความสามารถของคนหลอมว่ายอดเยี่ยมเพียงใด

รู้ชยันกอดดอกชมพูโรงใหญ่ ค้ำคาวโลหิตมากมายบินรุมมาทางเธอ นับไม่ถ้วน และไม่ทันได้เข้ามาในพื้นที่ พวกมันพลันถูกใบมีดจากปราการที่มองไม่เห็นตัดขาดเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย เลือดสดกระเซ็นแดงฉานไปทุกทาง แต่เลือดพวกนั้นกลับไม่เข้ามาในพื้นที่ส่วนตัวของเธอ ริมฝีปากแดงดูผลิบานเหี้ยมดุดออกเป็นรอยยิ้มร้าย เพื่อส่งให้รองเจ้าสำนักที่มองมาด้วยดวงตาเบิกโพลง

บนท้องฟ้าเต็มไปด้วยเงาดำของค้ำคาวโลหิต เสียงกระพือปีกดังพื๊พพืออย่างบ้าคลั่ง กลืนคาวเลือดลอยคละคลุ้งผสมผสานกับอากาศบริสุทธิ์ ตอนนั้นรู้ซึ้งถึงความกังวลว่าจิ้งจอกจะเป็นห่วงผู้อื่นอีกหรือไม่ แต่เมื่อเห็นว่าเขาเยี่ยมไปด้วยสมาธิ หาได้สนใจผู้ใดไม่ เธอก็วางใจ

ชื่อหมาฮุยหลังทวิตร้อง หาได้ออกห่างจากหม้อหลอมไม่ ทั้งยังปล่อยพลังอย่างต่อเนื่อง เพราะไอสีทองจากพลังที่ปล่อยออกมาบดบัง จึงทำให้มองไม่เห็นปลายเล็บทั้งสิบที่เปลี่ยนเป็นสีม่วงขำ นางตวาดอย่างอ่อนแรง “หากเจ้าปกป้องข้าได้ วันนี้เจ้าก็จะมีชื่อเสียงไม่น้อย จำเอาไว้!”

เสียนจูลูรับคำ ทำหน้าที่ของตัวเองอย่างดีเยี่ยม นางมีความสงสัยอยู่เต็มอกว่า เหตุใดค้ำคาวโลหิตถึงกระหายเลือดนัก มันไม่สมควรมาโจมตีพวกนางด้วยซ้ำมิใช่หรือ

รองเจ้าสำนักงูเห็นค้ำคาวทั้งฝูงกำลังจะรุมทั้งศิษย์รักก็ไม่อาจฝืนทนใจดำได้ เขาลุกขึ้นยืนแต่กลับถูกเจ้าสำนักท้าวป่าอีที่นั่งอยู่ด้านข้างจับ

เอาไว้มันไม่ยอมปล่อย

“ท่านสมควรเล่นตามกฎบ้าง ตามใจมากเกินไปนางจะกลายเป็นคนที่ไร้คุณค่า ไม่รู้หรือ” เจ้าสำนักกล่าวต่า

ผู้ปรุงโอสถอย่างรองเจ้าสำนักงุนงงหรือจะสู้ผู้มีพลังยุทธ์อย่างเจ้าสำนักทั่วป้าได้ จึงจำต้องนั่งลงดูภาพบาดตาต่อไป ทั้งยังส่งสายตามาตรัยไปทางซือหม่าร่วซือที่เอาแต่ยิ้มพร้อมกับมองมาทางนี้ตลอดเวลา มันช่างขัดใจเสียเหลือเกิน!

ผิดกับเจ้าสำนักทั่วป้าที่มองซือหม่าร่วซืออย่างสนใจ นางดูสุขุมเยือกเย็นและขี้เล่น ยามนี้ควรตื่นตระหนกกลนลาน แต่กลับยืนเฉยราວอยู่ในสวนบุปผา ชมภาพเลือดสาครกระจายด้วยสีหน้าไม่เปลี่ยนแม้เพียงนิด จึงเหยียนบอกว่่านางไม่ธรรมดา เห็นทีจะจริงเสียด้วย เขาเองก็อยากได้นางมาเป็นศิษย์ในความดูแลอยู่เหมือนกัน

ซือหม่าฮุ่ยหลังกระอักเลือดสีด้าออกมา อาการแสบร้อนทั่วทรวงอกทำให้นางตื่นตกใจ มือที่หลอมโอสถหยุดโดยทันที เกิดอะไรขึ้น นางได้แต่ร้องร่ำอยู่ในใจ เมื่อยกมือขึ้นกลับเห็นสีม่วงซ้าจันเกือบดำที่ปลายเล็บทั้งสิบ เป็นไปไม่ได้ที่นางจะถูกพิษ!

“ซือฝู ช่วยศิษย์ด้วย!” ซือหม่าฮุ่ยหลังน้ำตานองหน้า ร้องหารองเจ้าสำนักงุนงงที่เพิ่งจะสังเกตเห็นตน

ใบหน้าจิ้มลิ้มซีดซีขาว คิดทบทวนจนในที่สุดนางก็นึกออกว่าตอนหลอมโอสถรู้สึกได้ถึงความผิดปกติ ในสมุนไพรรจะต้องมีพิษอย่างแน่นอน ทว่าไม่อาจตรวจสอบได้เมื่อหลอมเข้าไปในหม้อหลอมโอสถแล้ว มันเป็นยาพิษที่ใช้ทำร้ายผู้ปรุงโอสถเท่านั้น ต่อให้ผู้อื่นกินเข้าไปก็ไม่เป็นผลร้ายอะไร

“กริดดด!” ซือหม่าฮุ่ยหลังกริตร้องโวยวาย ทั้งเรื่องถูกพิษและเรื่องที่ถูกต้องคาวโลหิตสามตัวจิกทั้งศีรษะจนเส้นผมหลุดร่วงยุ่งเหยิง

เสียนจู้ก็ลำบากไม่น้อย ค้างคาวโลหิตมากมายพวกนี้ยากที่จะรับมือผู้อื่นๆ ไม่มีปัญญาให้ต้องตื่นกลัว พวกเขาล้วนปกป้องผู้ปรุงโอสถของ

ตนได้ ส่วนผู้บุกรุกโอสถที่คู่หูถูกหามออกไปก็มีผู้อื่นเข้ามาปกป้องแทน จึงไม่ได้
รับบาดเจ็บแต่อย่างใด

ทุกคนพากันมองไปยังพื้นที่ของซื้อหม่าฮ่วยหลิงและซื้อหม่าร่วซี มีเพียง
สองพื้นที่นี้เท่านั้นที่มีคางคาวเข้าไปรวมเป็นจำนวนมาก

รองเจ้าสำนักกงซุนหฺยฺชฺงก็ขึ้นด้วยอารมณ์โกรธ ใครกันที่วางยาพิษ
ศิษย์รักต่อหน้าโดยที่เขาไม่รู้ตัวเลยแม้แต่หน่อย ข้าร้ายคางคาวโลหิตยังมารุม
ทำร้ายนางได้อย่างไร และก็เป็นอีกครั้งที่เขาโดนเจ้าสำนักทว่าป้าอัสกัดเอาไว้

“ท่านอย่าได้ล่าเอียงนั้ก ผู้อื่นกำลังตกที่นั่งลำบากเช่นกัน ยาพิษที่นาง
โดนไม่ถึงตาย ถ้าท่านต้องการให้นางยอมแพ้เดี๋ยวนี้ก็รีบไปพาตัวออกมา”

รองเจ้าสำนักกงซุนหฺยฺชฺงก็โดยพลัน ให้นางยอมแพ้เช่นนั้นหรือ จะ
เป็นไปได้อย่างไรกัน! เขาพุ่มพักสอนสั่งมาเนิ่นนานเพื่อให้นางเป็นที่จดจำใน
วันนี้ ไม่ว่าจะอย่างไรก็ต้องหลอมโอสถอี่จู้ให้สำเร็จ และก้าวข้ามไปสู่ชั้นกลางให้
จงได้ กงซุนหฺยฺชฺงจึงทำใจแข็งนั้งลงดังเดิม

ซื้อหม่าฮ่วยหลิงไม่กล้าแต่ต้องหม้อหลอมโอสถอีกแล้ว ครั้นจะวิ่งฝ่า
ฝูงคางคาวโลหิตตออกไปก็ไม่กล้า ในตอนนี้เองที่นางหันไปขอความช่วยเหลือ
จากผู้ที่นางจงเกลียดจงชังมากที่สุด

“พี่สี่ ช่วยข้าด้วย”

ร่วซีก็ว่กระตุกยามที่ได้ยินเสียงร้องเรียกนั้น แต่เมื่อหันไปเห็นสีหน้า
คาดหวังจากพี่ใหญ่กับพี่รอง เธอก็นึกอยากจะทุบศีรษะตัวเองให้สลบไปเสีย
ครอบครัวนี้ช่างวุ่นวายยิ่งนัก! ทว่าเธอไม่อาจทำใจต่อหน้าผู้คนได้ การสร้าง
ภาพก็เป็นสิ่งจำเป็นในการตบตาผู้อื่น เพื่อแผนการในภายหน้าจะได้ราบรื่น
หนาข้าร่างกายนี้ก็ยังเป็นพี่สาวแท้ๆ ของซื้อหม่าฮ่วยหลิง หากเธอไม่ยื่นมือ
เข้าช่วยก็ดูจะไร้ร้ายเกินไปหน่อย บทเรียนที่นางได้รับนั้นน่าจะพอแล้ว

ร่วซีพุ่งตัวออกไปด้านนอกปราการล่องหน สบตากับคางคาวโลหิตที่
บินเข้ามา ก่อนจะส่งปรารถนาเข้าข่ม คางคาวโลหิตพวกนี้กำลังคลุ้มคลั่งจากอะไร
บางอย่างถึงได้เข้ามาโจมตีอย่างเป็นบ้าเป็นหลัง แต่เมื่อพวกมันรับรู้ได้ถึงพลัง

ที่แข็งแกร่งกว่าก็พากันบินไปทางอื่น รวีชีโอบประคองซื่อห่ม่าฮุยหลังเข้ามาในพื้นที่ของตัวเอง แต่ยืนกันไว้ไม่ให้นางเข้าใกล้จิ้งลู่ น้องสาวของเธอทรุดลงกับพื้นด้วยความหวาดผวา ก่อนจะมองมือตัวเองพลางร้องไห้เสียงดัง

รวีชีรู้ซึ่งความเห็นใจอย่างที่พี่สาวควรจะมี หากซื่อห่ม่าฮุยหลังไม่คิดอยากได้ของผู้อื่นจะพบจุดจบเช่นนี้หรือ หากนางรอบคอบไม่หลงระเห็จจนเกินไปจะถูกพิชได้เช่นไร

แต่การที่ซื่อห่ม่าฮุยหลังเข้ามาในพื้นที่ก็ทำให้คังคารโลหิตพากันบินมาราวกับฝูงผึ้ง รวีชีสงสัยว่าน้องสาวต้องถูกละโมอย่างมาแน่ๆ แต่เธอดูไม่ออกไหนจะพื้นที่ของตัวเองก่อนหน้านี้ที่ถูกคังคารโลหิตรุมเยอะกว่าใคร เธอเดินไปรอบๆ เพื่อหาสาเหตุ จนในที่สุดก็พบสมุนไพรที่มีผลกับสัตว์อสูรเป็นจำนวนมากซุกซ่อนอยู่ใต้โต๊ะหลอมโอสถ เธอไม่ได้แตะต้องมันแต่เพิ่งสายตามองไปทางรองเจ้าสำนักกงซุนหฺย ความโกรธที่สั่งสมอยู่ในอกในที่สุดก็ถึงจุดระเบิดอย่างรุนแรง

ซื่อห่ม่าฮุยหลังหมดสภาพ ไม่อาจทำอันตรายใครได้อีก

ตอนนี้เองที่จิ้งลู่ลงมือลงพร้อมกับไอสีทองที่ค่อยๆ จางหายไป เขาหลอมโอสถสลายพลังยุทธ์สำเร็จจนได้ ทั้งยังไม่ลืมที่จะเข้าไปดูอาการของซื่อห่ม่าฮุยหลังอีกด้วย

รวีชีคร้านจะสนใจจิ้งลู่ ตอนนี้เธอสนใจเพียงชายชราผู้มีผมสีดอกเลาค่ายกลในปากที่ไม่พ้นรองเจ้าสำนักใช่หรือไม่ ตั้งแต่เทียบเชิญและการทดสอบต่างๆ ในวันแรกที่เธอมาเยือนที่นี่ มันดูร้ายแรงเกินไป แต่เพราะความไม่ยอมแพ้ก่อปรกับความพยายามเธอจึงผ่านมาได้ วันนี้เธอจะชำระแค้นบางส่วน

“ศิษย์พี่ทำลายเซตอาคมที่ท่านรองเจ้าสำนักสร้างขึ้นได้หรือไม่”

จิ้งลู่กวาดตามองไปตามตัวอักษรที่ลอยอยู่ จากนั้นก็ส่ายหน้าแล้วกล่าว “ข้าไม่สามารถ เซตอาคมนี้แข็งแกร่งยิ่ง”

รวีชีพยักหน้า ปลดปิ่นปักผมที่คล้ายตะเกียบออกมาถือไว้ เรือนผมสีน้ำตาลยาวสลวยทั้งตัวลงเหยียดตรง หญิงสาวตัวดีมืออย่างรวดเร็ว

ศาสตราจารย์ล่าค่าก็พุ่งไปด้วยความเร็วสูงจุดจู่เกาะกัณฑ์ทั้งที่ยังเป็นตะเกียบ
มันทะลุผ่านเขตอาคมแล้ววกกลับมาสู่มือของรวู้ชี ไม่ต่างจากบูมเมอแรง

น้ำเสียงหวานที่แผ่ปรารถนาเป็นจำนวนมากตวาดก้อง “กลับไป!”

รวู้ชีไม่สนใจว่าผู้คนจะสงสัยสิ่งที่เกิดขึ้นเพราะไม่มีใครพิสูจน์ได้ เขต
อาคมถูกทำลายไปแล้วก็จริง แต่ตัวอักษรที่สร้างไม่ได้จางหายไปหรือถูกแก้
รวมถึงสัตว์อสูรกระหายเลือดเหล่านี้ด้วย มีใครบ้างที่สั่งพวกมันได้ นี่เป็น
ปรากฏการณ์ที่ไม่มีใครคาดถึงด้วยซ้ำ

ฝูงค้างคาวโลหิตที่พยายามบินฝ่าปรากร่องหนเข้ามา บินย้อนกลับ
ไปทางที่รองเจ้าสำนักกงซุนหยูนั่งอยู่ ด้วยคำสั่งที่ได้รับมาทำให้พวกมันทำร้าย
เพียงคนผู้นั้น หาได้สนใจใครไม่ ทุกคนพากันลู่หนิดังคาวจำนวนมากที่ลู่ๆ
ก็หลุดออกมาจากเขตอาคม

มีเพียงเจ้าสำนักท้าวป้อที่ปกป้องรองเจ้าสำนักกงซุนหยูเพียงคนเดียว
ทุกอย่างถูกละหุกวุ่นวายไม่น้อย ใบหน้าของกงซุนหยูเต็มไปด้วยรอยจิกข่วน
เส้นผมสีดำดกเล่ายุ่งเหยิง ทั้งยังถูกจิกตึงจนขาดวิน ผมหงอกที่ศีรษะที่มีเลือด
ไหลนอง

“หายนะ!” เหล่าอาจารย์พากันตะโกนลั่น ถอยออกห่างอย่างตกใจ
ค้างคาวโลหิตไม่ทำร้ายพวกเขา แต่ถ้าคิดยื่นมือเข้าช่วยรองเจ้าสำนักก็จะถูก
เล่นงานโดยทันที แม้จะเป็นเช่นนั้นก็ยังมีคนเข้าไปช่วย ไม่ได้ทอดทิ้งเสีย
ทั้งหมด

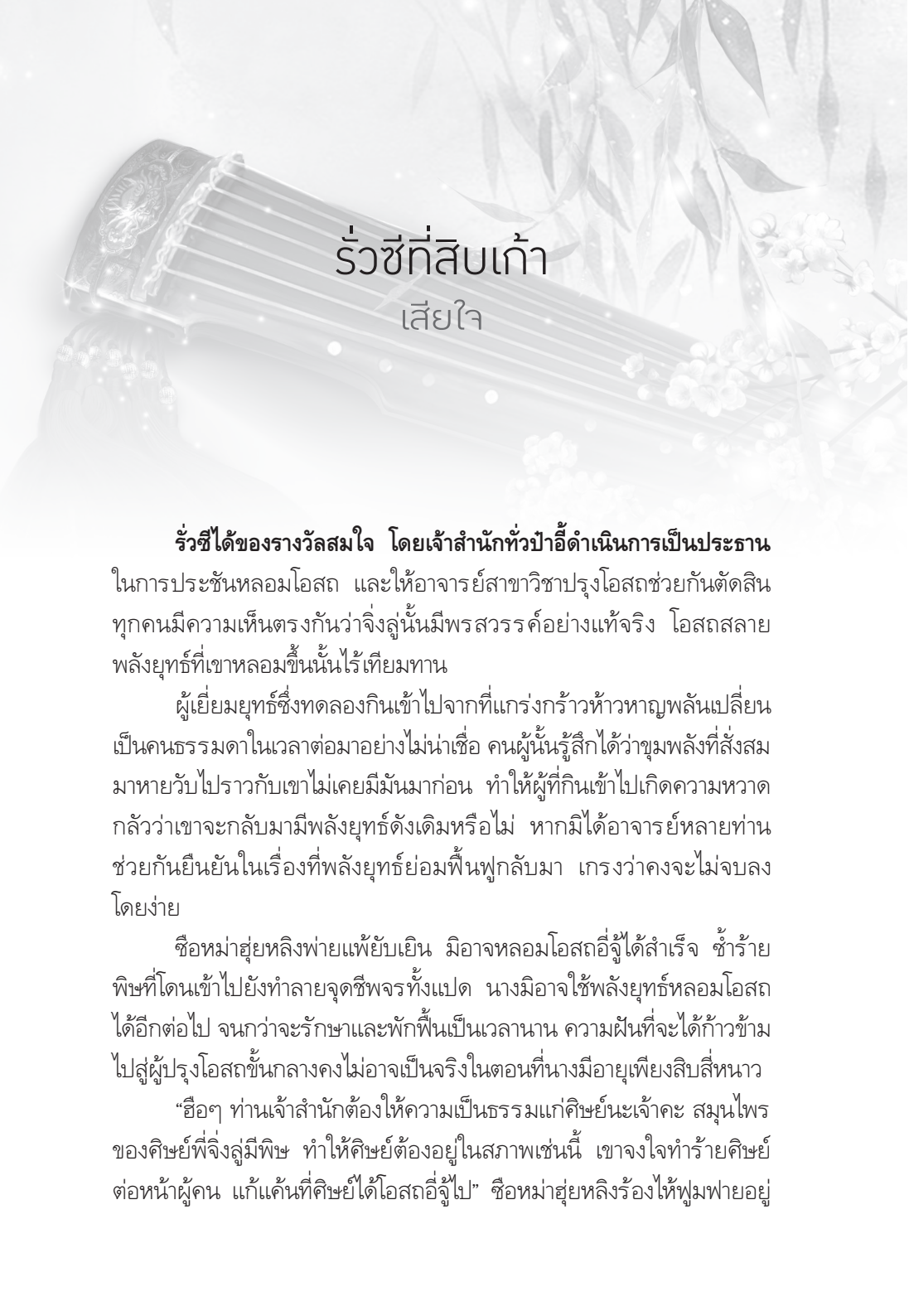
รวู้ชียืนยิ้มขณะที่มวยผมกลับดังเดิม จึงลู่เดินเข้ามากระซิบเบาๆ ให้
ไต่ยืนกันสองคน “เจ้าทำเกินไปแล้วศิษย์น้อง”

รวู้ชีเบะปากไม่ยอมรับคำกล่าวหา น้ำเสียงหวานบนอุบิบ “นี่อย่างน้อย
ไปด้วยซ้ำ”

กว่าทุกอย่างจะกลับคืนสู่สภาพเดิมก็ใช้เวลานาน รองเจ้าสำนักกงซุนหยู
ถูกหามออกไปด้วยสภาพบาดเจ็บสาหัส ส่วนเจ้าสำนักท้าวป้อและอาจารย์
คนอื่นๆ ได้รับบาดเจ็บเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

รวีซึ่งเบิกตากว้างเหมือนจะนึกอะไรขึ้นมาได้ ก่อนจะหันกลับไปหาจิ่งลู่
ที่ยืนอยู่ด้านหลัง เธอขยี้มคอเสื้อของเขาพลางถาม “ศิษย์พี่! ข้าจะไม่อดได้ของ
รางวัลใช่ไหม!”

จิ่งลู่จะหัวเราะก็ไม่ได้ร้องไห้ก็ไม่ออก นางทำทุกอย่างวุ่นวายขนาดนี้
ทว่ายังไม่ลืมของรางวัลอีกหรือ

ร้วซที่สิบเก้า

เสียใจ

ร้วซี้ได้ของรางวัลสมใจ โดยเจ้าสำนักท้าวป้าอีดำเนินการเป็นประธาน ในการประชันหลอมโอสถ และให้อาจารย์สาขาวิชาปรุงโอสถช่วยกันตัดสิน ทุกคนมีความเห็นตรงกันว่าจิ้งลูนี่มีพรสวรรค์อย่างแท้จริง โอสถสลาย พลังยุทธ์ที่เขาหลอมขึ้นนั้นไร้เทียมทาน

ผู้เยี้ยมยุทธ์ซึ่งทดลองกินเข้าไปจากที่เกรงกลัวว่าหาญพลันเปลี่ยน เป็นคนธรรมดาในเวลาต่อมาอย่างไม่น่าเชื่อ คนผู้นั้นรู้สึกได้ว่าชุมพลังที่สั่งสม มาหายวับไปราวกับเขาไม่เคยมีมันมาก่อน ทำให้ผู้ที่กินเข้าไปเกิดความหวาด กลัวว่าเขาจะกลับมามีพลังยุทธ์ดังเดิมหรือไม่ หากมิได้อาจารย์หลายท่าน ช่วยกันยืนยันในเรื่องที่พลังยุทธ์ย่อมฟื้นฟูกลับมา เกรงว่าคงจะไม่จบลง โดยง่าย

ชื่อหมาฮ่วยหลิงฟ่ายแพ้ยับเยิน มีอาจหลอมโอสถอีจู้ได้สำเร็จ ซ้ำร้าย พิษที่โดนเข้าไปยังทำลายจุดชีพจรทั้งแปด นางมีอาจใช้พลังยุทธ์หลอมโอสถ ได้อีกต่อไป จนกว่าจะรักษาและพักฟื้นเป็นเวลานาน ความฝันที่จะได้ก้าวข้าม ไปสู่ผู้ปรุงโอสถชั้นกลางคงไม่อาจเป็นจริงในตอนนี้นางมีอายุเพียงสิบสี่หนาว

“ฮือๆ ท่านเจ้าสำนักต้องให้ความสำคัญเป็นธรรมดาแก่ศิษย์นะเจ้าคะ สมุนไพรร ของศิษย์พี่จิ้งลูนี่มีพิษ ทำให้ศิษย์ต้องอยู่ในสภาพเช่นนี้ เขาจงใจทำร้ายศิษย์ ต่อหน้าผู้คุณ แก่แค้นที่ศิษย์ได้โอสถอีจู้ไป” ชื่อหมาฮ่วยหลิงร้องไห้พุ่มพ่ายอยู่

ในอ้อมอกของพี่รองชื่อหมาเน่ย์เฉิง พลังร้องทุกข์ต่อเจ้าสำนักทัวป้าอี

ที่นี่คือห้องส่วนตัวของชื่อหมาฮ่วยหลิง ในเรือนพักของตระกูลชื่อหมาที่
อยู่ภายในสำนักศึกษาหลวง ห้องนี้ตกแต่งอย่างเรียบง่าย เป็นสีขาวและสีอ่อน
เสียส่วนมาก ดูสบายตาสบายใจเหมือนกับรูปลักษณะเจ้าของห้องไม่มีผิด

จึงผู้ที่ถูกกล่าวหาไม่ได้แก้ตัวแต่อย่างใดเพราะกำลังคิดเรื่องอื่นอยู่ คิซย์
น้องซีเออร์ช่างร้ายกาจนัก เขายังคิดอยู่ว่านางใจดีเกินไปที่มอบสมุนไพร่ล้ำค่า
เพื่อแลกกับตำราไม้ก่ีเล่ม ทว่าสมุนไพร่พวกนั้นกลับมีพิษเพราะใช้ทดสอบเขา
อีกทอดหนึ่ง

ตอนแรกจึงรู้เห็นแล้วว่าสมุนไพร่พวกนั้นถูกพันไว้ด้วยเส้นไหมบาง
อย่าง มันคือไหมจากหนอนไหมบุหลันเจ็ดทิวาที่เพาะเลี้ยงในแคว้นไป๋หู่ ไ้รักถิ่น
และไม่มีความผิดปกติใด แต่เขาเป็นคนรอบคอบ จึงตรวจสอบจนในที่สุดก็
พบว่าไหมเส้นนั้นละลายได้และมียาพิษเคลือบอยู่

หากถูกตัดด้วยของมีคม ไหมจะละลายและพิษจะแทรกซึมเข้าไปใน
สมุนไพร่โดยทันที เส้นไหมถูกปรุงแต่งกับสมุนไพร่บางชนิดที่มีผลตอบสนอง
กับแร่ธาตุ ต้องใช้วิธีแกะออกตามเงื่อนไขที่คิซย์น้องซีเออร์ผูกเอาไว้เท่านั้นถึงจะ
ปลอดภัย ถ้าใช้มือสัมผัสโดยตรงจะไม่ถูกพิษ ยกเว้นก็แต่เส้นไหมจะละลาย

แล้วจะรู้ได้อย่างไรว่ามีพิษ เขาเพียงนำสมุนไพร่แช่ลงในน้ำให้เส้นไหม
เปื่อยขึ้น พิษที่เคลือบแฝงอยู่จะทำให้เส้นไหมเปลี่ยนสี แต่พอน้ำขึ้นจากน้ำแล้ว
ก็กลับมาเป็นสีเดิม นางช่างมีลูกเล่นหลากหลายเสียเหลือเกิน

ยาพิษนี้คือ ‘ยาพิษดับสวรรค์’ ซึ่งต่างจากโอสถสลายพลังยุทธ์ตรงที่
ยาพิษตัวนี้มีผลเสียกับร่างกาย ในขณะที่โอสถไม่มีผลเสีย เพียงแต่มีฤทธิ์ตาม
โอสถที่ปรุงขึ้น

ยาพิษดับสวรรค์มีผลเฉพาะกับคนที่มิพรสวรรค์ของผู้ปรุงโอสถ โดย
จะดูดพลังยุทธ์เป็นจำนวนมากในเวลาอันรวดเร็ว ซ้ำยังทำลายจุดชีพจรทั้งแปด
ทำให้เดินพลังไม่ได้อีกต่อไป จำต้องรักษาให้หายดีเสียก่อน ก็ถือว่าร้ายแรง
พอควร หากคนผู้นั้นต้องการก้าวหน้า แต่กลับมีอาจทำได้ ราวกับเป็นคน

ธรรมดาที่ไม่มีความพิเศษใดให้อวดอ้างอีก

ชื่อหมาผู้ยู่หลังที่มีร่างกายครบทุกส่วนจึงไม่ต่างจากการถูกตัดแขนและขา ประหนึ่งเป็นบุคคลไร้ค่าในตอนนั้น

จึงรู้หมายจะแกะเส้นไหมต่อหน้า ให้รู้ชี้เห็นว่าเขารู้ทัน จึงปล่อยทิ้งเอาไว้ในสภาพเดิม เพราะใจคดโกงของรองเจ้าสำนักและชื่อหมาผู้ยู่หลังทำให้ต้องมีจุดจบเช่นนี้ เขาเองก็ช่วยอะไรไม่ได้ แต่ถ้าจะให้เอ่ยเตือนในตอนนั้นก็เกรงว่าจะถูกศิษย์น้องซีเฮอร์เห็ดดเสียก่อน แนนอนว่าเขาต้องเลือกตัวเองมากกว่าผู้อื่น

“เจ้ามีสิ่งใดจะกล่าวหรือไม่” เจ้าสำนักท้าวป่าอีถามจึงลู่ที่เอาแต่เสียบแต่กลับนั่งอมยิ้มเหมือนกำลังรำลึกถึงอะไรบางอย่างที่มีความสุข

จึงลู่เอ่ยตอบเสียงเรียบ ใบหน้าหล่อเหลาแบบบริสุทธิไร้ร่องรอยพิรุณใดๆ “เรียนท่านเจ้าสำนัก เดิมทีสมุนไพรพวกนั้นเป็นของศิษย์ถูกต้องแล้ว ทว่าศิษย์ไม่มีทางรู้ได้เลยว่ามันจะลุ่มจับรายชื่อโอสถใหม่ แล้วศิษย์จะจงใจทำร้ายนางเพื่อแก้แค้นได้อย่างไร กลับกัน ถ้าผู้ที่ได้หลอมโอสถอยู่ตอนนั้นเป็นศิษย์คนที่ถูกปองร้ายย่อมเป็นศิษย์มิใช่นาง อย่างนี้สมควรโทษศิษย์หรือโทษโชคชะตาละขอรับ ท่านเจ้าสำนักโปรดชี้แนะ”

ชื่อหมาผู้ยู่หลังยังคงไม่ยอม ร่ำร้องพลาถกอดพิรุธแน่น “ศิษย์พี่ยอมรู้ว่าในสมุนไพรมีพิษถูกหรือไม่ แล้วเหตุใดท่านไม่เตือนข้า! นี่มิใช่ที่ท่านจงใจให้ข้าถูกพิษหรือ”

“อ้อ แล้วเหตุใดเจ้าถึงไม่รู้กันเล่า เจ้าเองก็เป็นผู้ปรุงโอสถเหมือนกับข้าก่อนจะเริ่มหลอมโอสถ ท่านรองเจ้าสำนักมิได้ให้ตรวจสอบความเรียบร้อยก่อนหรือ การที่เจ้ากล่าวโทษข้าเช่นนี้มิใช่เพราะตัวเองไร้ความสามารถ ไร้ความสามารถบอบ แยกแยะไม่ออกว่าตัวไหนคือสมุนไพร ตัวไหนคือยาพิษ ช่วยบอกข้าได้หรือไม่ว่า เจ้าเต็มใจเอายาพิษเข้าไปหลอมโอสถด้วยตัวเอง หรือเป็นข้าที่บังคับเจ้ากัน”

รู้ชี้แอบปรบมือในใจเพราะเห็นเขาใจดีกับผู้อื่นเสมอ มิคาดว่าวาจาจะ

คมกริบราวกับใบมีด ไม่ไว้หน้าชื่อหมาฮ่วยหลิงที่กำลังอ่อนแอเลยแม้แต่น้อย

ชื่อหมาฮ่วยหลิงกัดฟันจนแทบแตก กำมือแน่น เล็บจิกเข้าเนื้อด้วยความ
แค้นใจ น้ำตานางไหลจนจวนเจียนจะเป็นสายเลือดอยู่รอมร่อ

เจ้าสำนักท้าวป้าอื้อเอ่ยขึ้นเพื่อยุติ “เอะละ เรื่องนี้จึงลู่ไม่ผิด เป็นอย่างที่เรา
กันว่าสมุนไพร่นี้เป็นของเขา ทว่าเขาไม่มีทางรู้ว่าไอศกของตัวเองจะถูกกลับ
เปลี่ยนไปให้ผู้อื่น และก่อนจะเริ่มหลอมก็ได้ให้ตรวจสอบอย่างละเอียดแล้ว
เป็นเจ้าเองที่สละเพรา ไม่มีคุณสมบัติพอจะแยกแยะถึงความแตกต่างระหว่าง
สมุนไพร่กับยาพิษ ของทุกอย่างวางไว้ตรงพื้นที่นั้นมาตลอด มีหลายสายตา
คอยจับจ้อง เป็นไปไม่ได้ที่จิ้งลู่จะวางยาเจ้าหลังจากสลับรายชื่อไอศกกันแล้ว
ฉะนั้นถ้าเรื่องราวเป็นไปในรูปแบบเดิม ผู้ที่อาจจะถูกพิษก็คือจิ้งลู่ แต่เป็นเจ้า
ที่โชคร้ายเองชื่อหมาฮ่วยหลิง”

ร่วชียืนฟังชื่อหมาฮ่วยหลิงด้วยความพลอดปรอง พยักหน้าพอใจกับคำ
ตัดสินของเจ้าสำนักท้าวป้าอื้อ

จิ้งเหยียนพาจิ้งลู่จากไปเพราะอยากสนทนากับน้องชายใจจะขาด

จิ้งลู่หยุดเดินขณะกำลังจะผ่านร่วชี ก่อนที่จะไม่ได้พบหน้ากันอีกสาม
วัน เขาระลึกขึ้นให้นางได้ยืนกันสองคน “แสนนั้”

ร่วชีทำหน้าทะเล้นแล้วตอบกลับ “ไม่ต่างกัน”

ตอนนี้เธอมีเวลาว่างถึงสามวัน เนื่องจากเจ้าสำนักท้าวป้าอื้อประกาศปิด
สำนักศึกษาหลวงเพื่อปรับปรุงลานฝึกยุทธ์ใหม่ ตั้งแต่เปิดภาคการศึกษา
ก็เกิดเรื่องวุ่นวายขึ้นที่นั่นดิดๆ กัน จำต้องเชิญได้ชื่อหลายท่านมาทำพิธีขับไล่
สิ่งชั่วร้าย ผู้คนที่มีความเชื่อแบบโบราณ หากมีเรื่องราวเกิดขึ้นในสถานที่เดิม
ซ้ำๆ ก็จะทำพิธีเพื่อขอพรต่อสวรรค์ และถ้าฝนไม่ตกก็จะทำพิธีขอฝนด้วย
เช่นกัน

ภายในเรือนมู่ตาน⁵ ร่วชีนั่งเผชิญหน้ากับชื่อหมาฮ่วยหลิง วันนี้พี่ชาย
ของเธอดูแปลกไป สีหน้าของเขาเคร่งเครียดและจริงจัง ใบหน้าหล่อเหลา

คมคายไร้แววล้อเล่นอย่างทุกที

ชื่อหมาซุนจื่อซบบริมฝีปากเพื่อเป็นฝ่ายพูดก่อน “ซีเออร์ เรื่องในวานนี้เป็นฝีมือของเจ้าใช่หรือไม่ รวมถึงเรื่องที่น่าอึดใจต้องบาดเจ็บนั้นด้วย” เพราะอาลู่เคยบอกเขาว่าสมุนไพร่ล้าค่าและหายากพวกนั้นเป็นซีเออร์ที่มอบให้

รั่วซีฆมวดคิ้ว รู้สึกเจ็บในใจลึกๆ ด้วยเธอนับถือชื่อหมาซุนจื่อเป็นที่ซายไปแล้ว และถ้าเขาจะรังเกียจเธอเพราะเรื่องนี้จนทำให้ความสัมพันธ์ที่ดีต้องจบลง เธอคงทำใจได้ยากนัก

“ใช่ เป็นข้าเอง” รั่วซียอมรับในสิ่งที่ตัวเองทำ พร้อมกับเอนหลังพิงผนังห้องด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก ทั้งยังไม่แก้ตัวด้วยว่า ถ้าชื่อหมาซุนจื่อหลังมีกระหายอยากได้ของผู้อื่น นางจะพบเจอเรื่องโหดร้ายเหล่านี้หรือ

ชื่อหมาซุนจื่อกำมือแน่น ถามเสียงลอดไรฟัน “ไปเจ้าถึงได้ทำร้ายนางข้าแล้วข้าเล่า ที่ผ่านมายังไม่พอรี ตอนนี้อย่างรุนแรงกว่าเดิมมาก นางไร้ซึ่งพลังยุทธ์ เพียงติดด้วยปลายนิ้วก็ตายแล้ว แต่ครั้งนี่เจ้ากลับทรمانนางด้วยการทำลายพรสวรรค์เพียงหนึ่งเดียว รู้หรือไม่ว่านางต้องฝึกฝนรักษาตัวนานเท่าไรถึงจะหายเป็นปกติ”

รั่วซีรู้สึกเสียใจ ที่ผ่านมาตอนที่ชื่อหมาซุนจื่อหลังทำร้ายเจ้าของร่าง พี่ชายทำไมถึงไม่รับรู้บ้าง เขาโดนความอ่อนโยนของชื่อหมาซุนจื่อหลังบังตาเสียจนมืดจะโทษเขาก็ไม่ได้ ในเมื่อชื่อหมาซุนจื่อคนก่อนหยิ่งผยองและร้ายกาจ ทำร้ายชื่อหมาซุนจื่อหลังต่อหน้าต่อตาคนมากมายตลอดเวลา ผิดกับชื่อหมาซุนจื่อหลังที่ทำอะไรลับหลัง ไร้คนจับได้

“นานเท่าไร” เสียงของเธอเย็นชาจนทำให้คนฟังรู้สึกหนาวสะท้านในใจ

“หนึ่งปีเป็นอย่างต่ำ”

“นางสมควรโดนเช่นนี้แล้ว” เธอตอบอย่างไม่ใส่ใจ ไร้ซึ่งความรู้สึกผิดเคียดะ!

⁵ มู่ตาน หมายถึง ดอกโบตั๋น

นี่เป็นครั้งแรกที่ชื่อหมาขุนจื่อเงื้อมือตบหน้าน้องสาวร่วมมารดาด้วย อารมณ์โกรธจัด เขาคาดไม่ถึงว่าจะได้ยินคำพูดนี้จากปากของนาง ช่วงนี้นาง กลายเป็นน้องสาวที่น่ารัก ข้างอ้อนโยนและมีน้ำใจ แต่กับครอบครัวเดียวกัน เหตุใดถึงได้ใจร้ายเช่นนี้

ใบหน้าของร่วซีหันไปตามแรงตบจากผู้มีพลังยุทธ์สายสีดำ ริมฝีปาก ของเธอแตกจนรู้สึกได้ถึงเจ็บ แต่มันก็แค่ผิวภายนอก ขณะที่ใจ ของเธอนั้นเจ็บยิ่งกว่า

โลหิตสีสดไหลลงตามมุมปากของร่วซี บาดแผลหัวใจพี่ชายที่เพิ่ง ทำร้ายนางไปเมื่อสักครู่ ชื่อหมาขุนจื่อเงื้อมือสั่นอย่างไม่อาจควบคุม

นี่เขาทำอะไรลงไป!

“ซีเออร์ ข้าไม่ได้...” ชื่อหมาขุนจื่อเงื้อมือหวังจะซบเลือดให้ และตรวจ ดูริมฝีปากของนาง

ร่วซียกแขนขึ้นมากันเอาไว้ สลัดมืออบอุ่นของพี่ชายทิ้งอย่างไม่ดี สีหน้าของเธอเย็นชายิ่งกว่าน้ำแข็งหมื่นปี ใบหน้าเล็กรูปไข่ค่อยๆ หันกลับมา ดวงตากลมโตแดงระเรื่อขณะจ้องสบตาพี่ชายเข้ม ในตาคู่นั้นเจิดด้วยความ เจ็บปวดอย่างเหลือล้น

เธอสูดจุกก่อนจะเอ่ยเสียงลั่นเครือ “พี่ใหญ่! สักวันท่านจะรู้ว่าเหตุใด ข้าถึงได้ตอบโต้นางคินอย่างร้ายกาจ แต่ถ้าท่านอยากรู้ในตอนนี้อข้าจะบอกให้ อยู่หลังผสมยาพิษลงในใบชาปีหลั่วของข้ามาเป็นเวลานานแล้ว นางวางยาพิษ ข้ามาหลายปีจนร่างกายข้าอ่อนแอ ท่านก็เคยพาผู้ปรองโสมมาตรวจข้ามิใช่หรือ เขาว่าอย่างไรล่ะ ฮี! บอกว่าข้าเพียงไม่แข็งแรง ให้หมั่นรักษาสุภาพให้ดี ใช่หรือไม่ นั่นมันก็แค่คำวินิจฉัยที่ผิดพลาด ท่านคงไม่รู้ว่ายู่หลังที่อ้อนโยน จะกระทำการเรื่องเช่นนี้ได้ ใช่หรือไม่” ว่างบเธอก็น่ากลัองซาที่อยู่บนชั้นมาวางลง บนโต๊ะ ก่อนจะเปิดให้พี่ชายได้เห็นชัดๆ

“นี่เป็นใบชาปีหลั่วชุดใหม่ หลังจากที่ถูกกลับมาจากเมืองฟง มันถูก ผสมด้วยยาพิษที่ร้ายแรงยิ่งกว่าเดิม และข้าก็เลิกดื่มมันแล้ว ท่านจะลองเอาไป

ตรวจสอบถึงที่มาที่ไปดูหรือไม่”

ในหัวของชื่อหมาขุนจือคล้ายมีม่านหมอกบดบังจนชาวโพลนและสลัวมัว นี่มันเรื่องอะไรกัน! เขาเอากล่องขานี้มาถือไว้ด้วยความรู้ลึกละกหลาย เป็นไปได้ด้วยหรือที่พี่น้องในครอบครัวของเขาคิดจะเอาชีวิตกันเอง แม้ที่ผ่านมาพวกนางจะทำร้ายกัน ก็เป็นแค่เรื่องเล็กๆ น้อยๆ ทว่าวันนี้กลับรุนแรงถึงขั้นเอาชีวิต

ชายหนุ่มคิดทบทวน ตลอดเวลาหลายปีที่ผ่านมาซีเออร์อ่อนแอ ทว่าในตอนนี้นักกลับเปลี่ยนไป ร่างกายแข็งแรง มีน้ำมีนวลไม่ผอมบางเหมือนแต่ก่อน เช่นนั้นการที่นางถูกวางยาพิษมาโดยตลอดย่อมเป็นเรื่องจริง

“เข้าไปเมืองฟงเพราะทนายลือในเมืองหลวงไม่ไหว ชูยหลิงปล่อยข่าวลือให้ข้าต้องอับอาย แถมยังให้ท่านรองเจ้าสำนักสงฆ์บเซียมมาเพื่อให้ข้าได้เข้าศึกษา เพราะอะไรพี่ใหญ่รู้หรือไม่ นางต้องการให้ทุกคนได้รู้ว่าข้าไร้ซึ่งพลังยุทธ์ เป็นขยะที่ไร้ค่าและน่ารังเกียจ ทำให้ผู้มีพลังสองสายอย่างที่เคยวัดได้ไม่ ท่านก็เห็นแล้วว่าวันนั้นข้าถูกรุมประณามเช่นไร ถ้าข้าเป็นคนไร้ความสามารถจริง ท่านคิดว่าวันนี้ข้าจะมีชีวิตอยู่อย่างไร มิต้องถูกผู้อื่นเหยียบย่ำจนตายหรือ”

คำพูดของน้องสาวเหมือนแหว่มาจากที่ไกลๆ ชื่อหมาขุนจือกุมขมับ ครุ่นคิดตาม ดวงตาของเขายังไม่ละจากริมฝีปากที่แตกของนาง

“วันแรกๆไปเยือนสำนักศึกษาหลวง ข้าต้องเผชิญกับอักขระวิมูญณภูตขับร้องที่ไม่มีผู้ใดเคยผ่านได้ ท่านคิดว่าเป็นเรื่องบังเอิญอย่างนั้นหรือ ศิษย์ใหม่อย่างข้าสมควรต้องพบเจอเรื่องพวกนี้หรืออย่างไร”

ราวสี่ยังคงพูดต่อไป ระบายความรู้สึกอัดอั้นมากมายออกมา ดวงหน้าเล็กน้อยขึ้นเพื่อไม่ให้ม่านน้ำตาที่คลออยู่ไหลริน หากเป็นเรื่องของครอบครัว เธอจะอ่อนไหวเป็นพิเศษ ก็เพราะเธอนับชื่อหมาขุนจือเป็นพี่ชายไปแล้ว เธอจึงเสียใจอย่างยิ่งที่ถูกเขาตบ

ชื่อหมาขุนจือถึงกับทันท่วงทีต่อไปไม่ไหว ลูกขึ้นคว้าตัวน้องสาวมากอดแนบแน่น ร่างเล็กของนางสั่นเทา ข้ายังแข็งแกร่งมิให้เขาแตะต้องตัวอีกด้วย

แต่เขาจะไม่ยอมคลายอ้อมกอดนี้ แม้นางจะลงมือทุบตีเขาจนปางตายก็ตาม เขาผิดไปแล้วจริงๆ ที่ไม่ดูแลนางให้ดี เห็นนางเอาแต่ใจ เท่वल่นไปวันๆ จึงปล่อยปละละเลย ด้วยคิดว่านางนั้นไม่มีทางกลับตัวได้

รู้ว่าชีพยามกลืนน้ำตาจึงรู้ว่าให้พบบนหน้าของพี่ชาย เธอทุบลงไปบนอกซ้ายของเขาที่ติดสะท้อนเป็นจิ้งหะ ทุกวันนี้ถ้าไม่มีเลี้ยวเยี้ยว ฟางเซียน หรือเสวียหมิง เธอจะทนอยู่ในโลกที่อ้างว้างนี้ได้อย่างไร คนผู้นี้เป็นพี่ชายของเธอก็สมควรต้องรักเธอสิ เหตุใดเขาถึงโง่เขลาดูไม่ออกว่านางนี้เคยถูกทำร้ายมานานเท่าไรแล้ว

“ข้าขอโทษ...” ชื่อหมาขุนจือปวดหนึบในใจ เขาทอดทิ้งนางมานานเกินไป

“วันนี้ผู้หลังผลักเข้าไปทางอสรพิษนับสิบ! ผู้หลังกับท่านรองเจ้าสำนักต้องการใช้คางคาวโลหิตทำร้ายข้า ท่านก็เห็นว่าพื้นที่ของข้ากับจิ้งลุมี่คางคาวมารุมทำร้ายจำนวนมาก นางต้องการทำร้ายข้า ท่านพี่ได้ยินหรือไม่!”

รู้ว่าชีพรู้พริ้วความน้อยใจมากมายออกมา ถ้าแม้แต่ชื่อหมาขุนจือก็ไม่เชื่อ เขาคงไม่มีคุณสมบัติพอให้เธอรัก และเขาจะไม่ใช้พี่ชายของเธออีกต่อไป!

ชื่อหมาขุนจือยิ่งกระซิบกอดนางแน่น สิ่งที่เขากล่าวทั้งน้ำตานี้เขาเห็นทั้งสิ้น แต่เขากลับมองจุดที่อยู่หลังถูกทำร้ายมากกว่า เพราะเห็นว่าซีเออร์มีพลังยุทธ์ ถึงได้มองข้ามไปส่งสารผู้หลังที่ไร้ซึ่งพลังยุทธ์ติดกาย จนมองซีเออร์เป็นน้องสาวใจร้าย โดยไม่ได้นึกถึงว่าซีเออร์ช่วยผู้หลังเอาไว้ถึงสองครั้งสองครา ขณะที่เขากลับกล่าวโทษนาง ตบหน้านาง และทำร้ายจิตใจนาง เขามั่นเป็นพี่ชายที่ใช้ไม่ได้

“ข้าขอโทษ...” ชายหนุ่มไม่อาจสรรหาคำที่ดีกว่ามาปลอบโยนนางได้ เขาได้แต่พูดคำเดิมๆ ที่ข้างโบงของนาง

น้ำเสียงของรู้ว่าชีพยิ่งเย็นชาขึ้นไปอีกเมื่อกล่าวประโยคต่อไปนี้ “ถ้าผู้หลังยังคิดทำร้ายหมาเอชิวิตข้า ข้าก็จะฆ่านาง!” ดวงหน้าเล็กที่เต็มไปด้วยน้ำตาเผยมองสบกับพี่ชายเพื่อยืนยันว่าเธอพูดจริง

“ได้! ถ้าสุขุหลิงหมายเอาชีวิตเจ้า ข้าจะฆ่านางกับมือเอง” ซื่อหม่าซุนจื่อตอบอย่างจริงจัง แม้จะเป็นน้องสาวเช่นเดียวกัน ทว่าเขาก็ไม่อาจปล่อยเอาไว้ ต้องจัดการอย่างเด็ดขาด เลือดที่ไหลเวียนอยู่เป็นสายเลือดของนักรบ หาใช่ชาวบ้านธรรมดาไม่ ถ้าท่านพอรู้เรื่องนี้เข้า สุขุหลิงอาจจะถูกสำเร็จโทษโดยทันทีก็ว่าได้ เขาจะให้โอกาสนางอีกครั้งหนึ่ง อีกแค่ครั้งเดียวเท่านั้น...

เมื่อปรับความเข้าใจกับซื่อหม่าซุนจื่อแล้ว รวีชีก็เก็บตัวอ่านตำรา แปลเป็นและคำสาป เธอกลับมากังวลเรื่องของเสวียหมิงอีก วันนี้เขาหายตัวไปตอนที่เธอเข้าไปตรวจดูอาการเสียนจู่ โดยไม่ได้ฝากใครมาบอกเธอเลยว่าจะไปไหน

ตำราที่จิงลูให้เธอมาเป็นตำราอย่างดี ทว่ากลับไม่อาจไขข้อข้องใจให้เธอได้ เดิมทีเธอคิดไปว่าเขาถูกอักขระอะไรบางอย่างแต่ก็ไม่อาจยืนยันได้ การวินิจฉัยโรคจะเดาสุ่มไม่ได้ หากรักษาดิผลที่ตามมาย่อมร้ายแรง วิชาแพทย์ที่ร่ำเรียนมาก็สอนเรื่องเหล่านี้ แต่รวีชีไม่ใช่หมอรักษาคณไช้ เธอเป็นแค่ลูกคนหนึ่งที่ต้องการรักษาแม่ รักษาคนที่รัก ถึงได้เรียนรู้ศาสตร์แขนงนี้เท่านั้น

หญิงสาวปิดตำราแล้วลุกขึ้นแต่งตัวเตรียมจะออกไปข้างนอก เธอไม่อาจปล่อยเวลาให้ล่วงเลยไปอีกแล้ว จากคำบอกเล่าที่ว่าเสวียหมิงจะอ่อนแอลงหลังวันพระจันทร์เต็มดวง มันจะเกี่ยวข้องกับบาดแผลบนหลังด้วยหรือไม่ ตอนที่เธอติดคำสาปต้องเจ็บปวดทุกคำคืบอย่างทรมาน แต่เธอเคยนอนร่วมเตียงกับเสวียหมิงมาหลายหน ทว่ากลับไม่เคยเห็นเขาแสดงอาการแต่อย่างใด เธอจึงขบขันใจมากขึ้นไปอีกว่ามันจะใช้คำสาปที่เกิดจากอักขระจริงหรือ นี่ก็ใกล้วันพระจันทร์เต็มดวงเข้ามาทุกที ไม่รู้ว่าครั้งนี้อาการของเขาจะแยกว่าครั้งก่อนหรือไม่

“คุณหนูจะไปไหนหรือเจ้าคะ นี่ก็ตึกมากแล้ว” ชิวฟางเขียนถามขณะคลุ้มเลื้อยบนลัทธิลงบนร่างของผู้เป็นนาย

“ข้าจะเข้าวังหลวงไปเข้าเฝ้าฮ่องเต้เสียหน่อย มีเรื่องต้องสนทนากัน

ยาวเลยเชียวละ”

ยามราตรี ณ โรงน้ำชาเลื่องชื่อในเมืองหลวง

บุรุษทั้งสามกำลังร่ำสุราอยู่บนชั้นสองซึ่งเป็นห้องส่วนตัวที่ตกแต่งอย่างหรูหรา ตรงหน้าต่างเปิดโล่งเพื่อให้รับชมศิลปะการแสดง

เหล่าสตรีมากมายกำลังร่ำยาว่ำ ทุกนางล้วนมีรูปร่างออร่างดงามน่าหลงใหล ทั้งยังแต่งกายน้อยชิ้นด้วยเนื้อผ้าบางเบาดูยั่ววนใจ แต่กลับมีอาจทำให้บุรุษทั้งสามหลงเสน่ห์ได้เลย

“โรงน้ำชาอะไรของเจ้า รวากับหอศนิกาไม่มีผิด” จังหวะอย่างเอี่ยมระอาไม่น่าหลวมตัวตามออกมาให้เสียเวลานอนเพื่อสุขภาพเลย ตาที่ไวใช้คัดเลือกสมุนไพรมานี้ต้องมาเห็นสิ่งที่มีผลต่อโรคหัวใจอย่างน่าโมโห เขาเคยอยู่ในสถานที่ที่เต็มไปด้วยสตรีเกือบเปลือยเช่นนี้เสียที่ไหนละ

“ฮ้า...เจ้าเองก็สมควรเปิดหูเปิดตาบ้าง ที่นี้สตรีจริงดงาม แม้ไม่ใช่หอศนิกาแต่ก็ไม่ต่างกันมากมาย” จึงเหยียนวางจอกสุราที่เพิ่งกระดกหมดเมื่อสักครู่ลงบนโต๊ะ ก่อนจะส่งสายตากรึมกรึมให้สตรีสองนางที่ซ่อนสายตามองมาทางเขา

โคมไฟหลากสีที่ถูกทำขึ้นอย่างประณีตส่องแสงริบหรี่ ทำให้บางพื้นที่มืดสลัว ยิ่งเสริมให้อาภรณ์ที่ดูยั่ววนบางเบาของหญิงสาวทั้งหลายน่ามองมากขึ้น

เสียงดนตรีบรรเลงครึกครื้น ผู้คนมาเยือนอิมเมมไปกับความสำเร็จสำราญ ผิดก็แต่ขุนโจ้วที่สวมอาภรณ์สีขาว ใบหน้าหล่อเหลาคมคายของเขาแดงก่ำด้วยฤทธิ์สุรา

แก๊ง!

จอกสุราร่วงหล่นจากมือของขุนโจ้ว กระแทกกับโต๊ะจนเสียงดังกังวาน เขาระบายความเศร้าหมองด้วยน้ำเสียงอ้อแอ้เพราะเมาเมา “ข้านะ...มันบัดซบ!”

จึงเหยียนหยิบจอกใบใหม่มาแล้วรินสุรากลั่นหอมหวานจนเต็มปริ่ม ไม่

ลืมนี่จะขยิบตาให้สตรีด้านล่างด้วย “ดื่มเสียให้พอ นี่เจ้าเรียกพวกเรามาออกมา ไม่ได้คิดจะเล่าให้ฟังหรืออย่างไร ว่าประสบปัญหาหนักใจอันใด”

พอถามถึงปัญหา ชุนจือพลันเปลี่ยนสีหน้าเป็นเครียดขริ้ม เขายกจอกกระดกรวดเดียวจนหมด พลางหยีตาเพราะรู้สึกแสบร้อนขึ้นจุ่มจุก ริมฝีปากบิตแบ้จากกลิ่นหอมฉุนของสุราที่ทั้งร้อนลวกและขมปร่า เขากะเทกจอกลงบนโต๊ะด้วยความอัดอั้น “ข้าทำให้ซีเออร์เสียใจ...”

ในทีแรกสองพี่น้องไม่ได้สนใจนัก แต่คำบอกเล่านี้กลับทำให้พวกเขา มีปฏิกิริยาฉับไว โดยเฉพาะจึงลู่ผู้เมื่อหน้าและร่ำคาญสตรีมากมายที่เอาแต่มองมาทางเขา “เจ้าทำให้หน้าเสียใจ? คงมิใช่เรื่องในวันนี้กระมัง”

ชุนจือยกกาสุราที่เติกรับใช้เพิงนำมาส่งให้ใหม่กรอกเข้าปากหลายอึก ด้วยความรู้สึกผิด

จึงลู่ที่เห็นท่าที่ทุกซั่มเช่นนี้ของสหาย ใบหน้าหล่อเหลาแบบบริสุทธิ์ของเขาก็อลล่ไม่พอใจ จึงขยิบริมฝีปากเทศน์บุตรชายคนโตจนแม่ทัพ “เจ้าคงมิได้โทษซีเออร์ว่าเป็นต้นเหตุของเรื่องทั้งหมดใช่หรือไม่ ถ้าเจ้าทำเช่นนั้น นับว่าเป็นพี่ชายที่แย่มาก เจ้าน่ะไม่รู้อะไร ซื่อหม่าอยู่ยงหลังต่างหากที่เป็นคนก่อเรื่องก่อราวให้วุ่นวาย ซีเออร์เป็นผู้ถูกกระทำมาโดยตลอด”

กล่าวถึงตรงนี้จึงลู่ก็อดที่จะสงสารรั้วซีไม่ได้ ตั้งแต่รู้จักกันมาเขาก็ได้รู้ว่าแท้จริงแล้วซีเออร์นั้นแข็งแกร่งอ่อนใน นางวางตัวว่าเข้มแข็งอยู่เสมอ ก็เพื่อปกป้องตัวเองเท่านั้น ใครกันที่อยากจะให้ปัญหาวิ่งเข้าใส่ทุกครั้ง ไม่รู้ว่าเป็นวณิชากรรมอะไรของนาง ตั้งแต่เรื่องของหลิวหนิงฮวา กับเจียวหลานแล้ว

ชุนจือยกแขนปาดสุราที่ไหลออกจากปาก จ้องหน้าสหายทั้งสองเขม็ง ในดวงตาลุกโชติด้วยไฟแค้น ใช่ เขาแค้นตัวเองยิ่งนักที่ตบตีนาง

“ข้าทำร้ายจิตใจนางไม่พอ ยังลงมือกับนางอีกด้วย” ดวงตาแดงระเรื่อเมื่อนึกถึงหน้าตาของน้องสาวที่ไหลลงมาราวท่าบแตก นางรักเขา เขารู้ แต่เขากลับทำร้ายคนที่รักด้วยมือที่ควรจะปกป้องนางเสียนี้

“อะไรนะ!” สองพี่น้องโพล่งขึ้นมาพร้อมกัน พวกเขาคิดว่าชุนจือแค่

ต่อว่านางลักเล็กน้อย ไม่นึกว่าจะถึงขนาดลงมือทำร้ายร่างกาย

จึงเหียนเลิกทำสายตาเจ้าชู้ใส่สตรีด้านล่าง แล้วกลับมาสนใจสหายอย่างเต็มที่ “เจ้าบ้าไปแล้ว! ถึงจะโกรธนางอย่างไร เหตุใดไม่ถามความให้กระจ่างเสียก่อน”

“นางปากแข็งนัก ไม่ยอมเล่าอะไรสักอย่าง ซ้ำยังทำสีหน้าเย็นชาไม่รู้สึกรู้สาในสิ่งที่เกิดขึ้นด้วย ตอนนั้นข้าขาดสติ พอมารู้ตัวอีกทีก็ทำร้ายนางไปแล้วเฮ้อ...นางถึงกับระบายความคับแค้นใจให้ฟังมากมาย ทั้งที่ไม่เคยบอกกล่าวอะไร นางคงผิดหวังในตัวข้ามากเกินไป”

“เจ้าคงมิได้เตะนางใช่หรือไม่” จึงลู่ถามพลางจับผิด ด้วยขัดเคืองแทนซีเออร์ยิ่งนัก น้ำเสียงจึงแข็งกระด้างและเย็นชา

“เปล่า ข้าตบนาง...ด้วยมือนี้” ชุนจื้อยกมือขวาชี้ขึ้นมาให้สหายดูด้วยสีหน้าเมามาย บนนั้นยังมีคราบเลือดติดอยู่

“จะ...เจ้า!” จึงลู่เห็นคราบสีแดงบนมือของสหายก็โกรธจนตัวสั่น มือทั้งสองคลำหาตามแขนเสื้อ ไม่รู้ว่าเขาพกไอศกรักรักษาบาดแผลกับลวดปวดมาด้วยหรือไม่

“นางโกรธเจ้าหรือไม่” จึงเหียนถามบ้าง

“โกรธหรือ? ฮ่าๆ นางไม่แม้แต่จะโกรธข้าด้วยซ้ำ นางกลับกอดข้าด้วยความรู้สึกรักมากมาย ซ้ำยังอภัยให้อย่างง่ายดายอีกด้วย”

ชุนจื้อหัวเราะคล้ายจะคลุ้มคลั่ง ก่อนจะกรอกสุราลงคอไปอีกหลายอีกหากซีเออร์ดำทอสังข์ คำ เขาคงจะรู้สึกดีกว่านี้ แต่นางกลับดื้ออ้อนแรวกับจะแตกหักได้ เขาบางเหมือนกันจะหายไปได้ทุกเมื่อ เขามั่นแหย่ที่สุด แค่นี้เห็นว่านางเข้มแข็งก็ให้ผู้อื่นทำร้ายนางได้ หรือแค่เห็นว่าผู้อื่นไร้เรี่ยวแรงก็ให้ผู้นั้นข่มเหงนางได้ใช่หรือไม่ เขามั่นหน้ามีดดาบอดจริงแท้

จึงลู่ขมวดคิ้วพลางเอ่ย “ไม่มีทางที่นางจะไม่เอาคืนเจ้าหรอก แม้นางจะอภัยให้ก็ตาม แต่รอยแผลในใจที่เจ้าสร้างเอาไว้และความเจ็บปวดนั้นจะคอยทำร้ายนางอยู่เรื่อยไป ซีเออร์คงไม่พูดกับเจ้าอีกหลายวันเป็นแน่”

“นั่นคือสิ่งที่ข้ากลัวที่สุด นางทำให้ข้าคาดเดาไม่ถูก” ชุนจื่อตอบพลางมองไปบนเวทีที่เปลี่ยนจากการร่ายรำมาเป็นการตีพิณ ทำให้เขาเห็นภาพซ้อน ว่าสตรีอื่นเป็นน้องสาวซึ่งกำลังตีพิณด้วยท่วงทำนองเศร้าสร้อย ความรู้สึกผิดในใจยิ่งกดทับจนเจ็บปวดกว่าเดิม ดวงตาพร่ำเลือนเพราะเมามายจนไม่เห็นสตรีผู้นั้นเป็นน้องสาวไปเสียแล้ว ชายหนุ่มจึงลุกขึ้นยืนเหมือนถูกสะกด

“เจ้าจะไปไหน” จิ่งเหยียนร้องแซนสหายเอาไว้เมื่อเห็นท่าไม่ดี เมามายถึงเพียงนี้ถ้าปล่อยไปก็ไม่พ้นไปมีเรื่องกับผู้อื่น

“ข้าจะลงไปพาซีเออร์ขึ้นมา ใครบังอาจให้นางไปนั่งเล่นพิณที่ตรงนั้น!” ชุนจื่อชี้ให้สหายดูด้วยสีหน้าโกรธจัด

จิ่งลู่ถอนหายใจยาว สหายของเขาเมามายถึงกับเห็นภาพลวงตาเสียแล้ว “เจ้าต้องตีกับนางให้มาก ไถโทะในการกระทำอันลึนคิด มิใช่ทำตัวบ้าคลั่งเช่นนั้น นั่นนะใช้น้องสาวของเจ้าเสียที่ไหน”

พอถูกขัดใจเข้าห่อหุ้มชุนจื่อก็ฮึดฮัด “เจ้าเองก็คิดจะหลอกล่อน้องสาวของข้าเหมือนกับอาเหยียนไซ่หรือไม่!” เขาหันกลับมาหาเรื่องจิ่งลู่ด้วยการกระซอกคอเลื้อยอีกฝ่ายอย่างไม่เกรงใจ

จิ่งเหยียนตบหน้าผากตัวเอง ใบหน้าหล่อเหลาอย่างร้ายกาจที่สตรีใดมองมาเห็นต้องอ่อนระทวย บัดนี้เปลี่ยนเป็นเหนียวหนำย ก่อนจะห้ามทัพเอาไว้อย่างยากลำบาก ด้วยแรงกำลังดุดันของสหายที่ขาดสติ สุรภาพันธุ์ฤทธิ์แรงจริงๆ “พอเลยทั้งสองคน ไซ่เรื่องที่พวกเราจะต้องมาทะเลาะกันหรือไม่”

จิ่งลู่ไม่ได้ตอบคำใด พลังยกมือกระชกคอเลื้อยสีเขียวมรกตให้เข้าที่เข้าทาง เขาน่ะหรือคิดจะหลอกล่อนาง...ซีเออร์มากกว่ากระมังที่เป็นฝ่ายล่อลวงเขา

“กินเสีย จะได้เลิกบ้า” จิ่งลู่ยื่นโอสถสงบใจให้ชุนจื่อ

จิ่งเหยียนรีบรับมาแทนแล้วกรอกปากสหายทันที แม้อีกฝ่ายจะทำสีหน้า

⁶ ไช่จื่อ หมายถึง องค์รัชทายาท

งงวยและไม่เข้าใจก็ตาม

ซุนจื๊อกลืนโอสถลงไปในโดยที่ไม่รู้ว่าคืออะไรด้วยซ้ำ แต่เมื่อจะต่อว่า จึงเหยียน หางตากลับเห็นใครบางคนที่ทำให้เขาสนใจ “ไ้จื่อ? น้องรอง?”

สองพี่น้องหันไปมองตามสายตาของสหาย ก็เห็นองค์รัชทายาทหวีเหวิน หยางจวินกับซือหม่าเนี่ยเจิง

“น้องชายเจ้าเป็นคนของไ้จื่อหรือ?” จึงเหยียนเป็นฝ่ายถามขึ้นมา

“ข้าเองก็เพิ่งรู้” ซุนจื๊อขมวดคิ้วขณะมองทั้งสองที่หายไปทางมุมหนึ่ง ซึ่งเป็นห้องส่วนตัวไม่ต่างจากที่พวกเขานั่งอยู่ แม้จะเป็นห้องส่วนตัว แต่หาได้มีประตูปิดมิดชิด มีเพียงม่านร้อยลูกปัดกันไว้เท่านั้น

“จับดาตูซือหม่าเนี่ยเจิงเอาไว้ เรื่องในวันนี้เป็นไปไม่ได้ที่เขาจะไม่แก้แค้น ให้ซือหม่าอยู่หลัง” จึงลู่เอ๋ยขึ้นบ้าง

“อืม...” ซุนจื๊อเห็นด้วย แม่น้องรองจะไม่ค่อยพูดค่อยจา แต่ก็รักอยู่หลังไม่ต่างกับที่เขารักซีเอ๋อร์

“มาเถิด! ดื่มๆ” จึงเหยียนรินสุราให้ทุกคน บรรยากาศอดีตอดีตเมื่อสักครู่จางหายไปแล้ว ยามนี้พวกเขาอยู่ในโรงน้ำชาที่ควรจะสนุกสนานถึงจะถูก

จึงลู่รับจอกสุรามาดื่มบ้าง ก่อนจะส่งโอสถหลายอย่างให้ซุนจื๊อเอาไปให้ซีเอ๋อร์เพราะเขาเป็นห่วงนางไม่น้อยเลย

ซุนจื๊อยกจอกที่สหายรินให้ดื่มรวดเดียวหมด พลังครุ่นคิดกับสิ่งที่เห็น เรื่องที่น้องรองเป็นคนขององค์รัชทายาทคงต้องรายงานท่านพ่อด้วย